

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 433

Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya

Sessió 4, dijous 25 de maig de 2017

Presidència de la I. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Carlos Quílez, periodista de *Crónica Global*

357-00486/11

3

Compareixença de David Fernàndez, periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya

357-00488/11

33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 4 de la CIOC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (CIOC) s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix Alba Vergés i Bosch. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Lluís Guinó i Subirós i Roger Torrent i Ramió, pel G. P. de Junts pel Sí; Matías Alonso Ruiz i Martín Eusebio Barra López, pel G. P. de Ciutadans; Albano Dante Fachin Pozzi, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Esperanza García González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Mireia Boya e Busquet, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el periodista de *Crónica Global* Carlos Quílez Lázaro i el periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya David Fernández Ramos.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Carlos Quílez, periodista de *Crónica Global*, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00486/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

2. Compareixença de David Fernández, periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya, davant la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya (tram. 357-00488/11). Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya. Compareixença.

La presidenta

Molt bé. Doncs, bona tarda a totes i a tots. Comencem la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya d'avui, dijous 25 de maig, a les tres de la tarda.

Compareixença de Carlos Quílez, periodista de *Crónica Global*

357-00486/11

En el primer punt de l'ordre del dia, segons compareixences ja acordades per aquesta comissió, tenim la compareixença del senyor Carlos Quílez, periodista de *Crónica Global*, actualment.

Doncs, ja li he explicat que té la intervenció inicial, més o menys, d'uns deu minuts i, després, cada grup intervindrà per un temps màxim de cinc minuts en total, que el poden fer seguit o poden anar fent pregunta i esperar la resposta del compareixent.

Sense més, doncs, donar-li les gràcies per haver vingut a la comissió d'investigació i cedeixo la paraula al senyor Carlos Quílez.

Carlos Quílez Lázaro (periodista de *Crónica Global*)

Doncs, moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, abans de començar, vull agrair, sincerament, la confiança que aquest Parlament ha dipositat en mi i en els meus coneixements professionals, per convocar-me en aquesta il·lustre comissió. És un orgull i ho vull fer palès, que és per a mi un honor poder col·laborar amb el Parlament del meu país en una investigació d'aquestes característiques fins allà on, modestament, jo pugui o sàpiga respondre les seves paraules o les seves expectatives, eh? Hi insisteixo, que per a mi és un honor ser en aquesta cambra.

Veuran que al llarg de la meva exposició aportaré algunes dades rotundes, en la mesura que són dades o informacions que jo considero que són, diguem-ne, constatades, confirmades al cent per cent. Altres no, altres seran més dades indiciàries, o bé que estan en una fase com de..., o en aquest cas d'investigació periodística per part de qui us parla, i, a més a més, algunes d'elles *sub iudice*, en una situació de secret sumarial al que jo no arribo, no? Altres seran opinions. I els puc assegurar que són opinions ben intencionades, però són opinions, i són personals, de tal forma que estan sotmeses a ser, naturalment, discutibles.

Miraré de diferenciar ben bé quan faig afirmacions rotundes i quan faig afirmacions que són, diguem-ne, interpretatives o són «opinatives».

Per començar, ens hem de formular una pregunta, potser òbvia, però jo crec que és un punt d'arrencada necessari, i és si ha existit o no l'operació Catalunya. I, si ha existit, què és l'operació Catalunya. I, naturalment, l'operació Catalunya ha existit,

eh? L'operació Catalunya és una realitat constatable amb fets objectius i, fins i tot, reconeguda per algun dels seus més proactius membres.

L'operació Catalunya és una trama il·legal que neix en un racó de l'Estat, aprofitant els mitjans i l'ample marge de maniobra i d'informació de què disposa l'Estat, a més, naturalment, de la base econòmica necessària per maniobrar, per vendre i per comprar informació, diguem-ne, sense el *reparo* de les *ataduras* econòmiques, no?

I què és el que vol executar o què és el que ha pretès executar aquesta trama? Aquesta trama ha pretès executar, doncs, un procés, diguem-ne, premeditat, proactiu, incessant de captació d'informació relativa a les persones o formacions polítiques i també de l'àmbit social, que donen suport a allò que anomenem «el procés». Naturalment, aquesta informació servirà, a ulls de qui està fent aquest procés de recerca d'aquesta, per mirar d'enfonsar en termes reputacionals aquelles persones, entitats o organitzacions, socials o de caire polític, que estan donant suport, o que estan, d'alguna forma, liderant els aspectes més externs, més explícits del que seria tot allò que podem anomenar el «procés». I em permetran que no ho matisi, perquè ja sabem a què ens referim, i, per una qüestió d'economia..., anava a dir d'economia processal, però sí d'economia dialèctica, doncs, ja ens entenem.

Per la informació de què jo dispo, crec que es pot afirmar que al capdavant d'aquesta trama hi ha qui ha estat el ministre de l'Interior, el senyor Jorge Fernández Díaz, sense cap mena de dubte –això pertany a una d'aquelles afirmacions que ja els he comentat que, des del meu punt de vista, es poden afirmar amb certa rotunditat–, ajudat per la seva mà dreta en aquest àmbit concret, que és el director adjunt operatiu, el DAO, de la policia, l'Eugenio Pino, del que els meus companys, el senyor Bayo i la Patricia López, els van parlar a bastament fa un parell de dies.

Jo miraré de no repetir alguna de les qüestions que la Patricia i el senyor Bayo van explicar en aquesta sala, per bé que puc dir que bona part d'allò que van dir en referència a aquestes dues persones, el senyor Pino i el senyor Fernández Díaz, jo dispo d'una informació que crec que no pertany a les mateixes fonts i que corrobora, en el mateix sentit, les afirmacions que ells van fer, almenys en una part, eh?, de tal forma que miraré de no repetir-me i de no cansar aquí *a sus señorías* amb aquesta redundància.

Sota les seves ordres, una mena de petit exercit de comandaments policials que pertanyen a la Direcció General de la Policia, van mirar de furgar –van furgar, de fet– per mirar de trobar el que fos que resultés atemptatori contra la reputació d'aquests actors polítics i socials catalans. Es va mirar de trobar i es va trobar molta cosa, efectivament. Una altra cosa és que els mitjans que es van utilitzar per fer aquest tipus de recerca siguin allò que podem anomenar, diguem-ne, procedimentalment correctes. Jo us parlaria, o els parlaria, que en la majoria dels casos els mitjans han estat incompatibles directament amb el que podríem anomenar «mitjans de desdoblament intern i extern de la democràcia», o directament incompatibles amb el que serien les pràctiques policials en un estat social i democràtic de dret, com és el nostre.

Allò és el que es va mirar de fer i aquesta és la manera que jo crec, no només crec sinó que dispo d'alguna informació que he plasmat en no poques informacions en el meu mitjà de comunicació i en altres, que és el que han fet els membres d'aquesta anomenada «operació Catalunya»: el que no van trobar, ho van fabricar.

Això en si mateix és evident que..., podem dir que pertany al que seria l'àmbit d'una policia predemocràtica, sense cap mena de dubte, però no estem en una predemocràcia, se suposa que estem en un estat, hi insisteixo, social i democràtic de dret, ple de les garanties, diguem-ne, que reconeix la legalitat. Però, tanmateix, les eines utilitzades fa la sensació, o alguna cosa més que la sensació, que han estat eines pròpies d'un altre règim.

Si em permeten una opinió, el més greu no és el fet que els destinataris d'aquesta actuació *torticera* per part de l'Estat siguin aquestes persones, entitats, associacions o àmbits polítics que pertanyen a un sector que podem anomenar el sector més proprocés o impulsor del procés, sinó l'existència en si mateix de la possibilitat que, per part d'una estructura de l'Estat, en un moment donat i pel motiu que sigui, que en aquest moment és un motiu, diguem-ne, fora de qualsevol context de la legalitat, es puguin posar en marxa aquests mecanismes que no estan incardinats dintre del nos-

tre ordenament jurídic i penal per obtenir un benefici que és en absolut un benefici de l'Estat, és un benefici, des del meu punt de vista, d'aquelles persones amb nom i cognom i amb carnet polític concret que estan en aquests moments en determinats llocs de responsabilitat de l'Estat.

L'operació Catalunya, senyores i senyors, neix a La Camarga. La informació que la líder del Partit Popular català, la senyora Alícia Sánchez Camacho, i la que va ser amiga, o novia, o amant del fill primogènit del president de la Generalitat, Jordi Pujol, el senyor Jordi Pujol Ferrusola, la Victoria Álvarez, van posar sobre la taula.

Aquella informació va anar a parar als calaixos més foscos de la intel·ligència policial de l'Estat i allà va quedar guardada. Això és pràctica habitual, probablement, de tots els serveis d'intel·ligència. És a dir, el procés de captació d'informació, que pot tenir una certa rellevància per a aquells que estan en aquell moment ostentant la direcció política i la direcció operativa dels serveis d'intel·ligència, i, evidentment, la tramitació de la informació, el com es vehicula, a qui afecta, com s'ordena, com es guarda, quines són les persones que tenen accés a aquesta informació, i, sobretot, quin és el moment a partir del qual s'entén que, pel motiu que sigui –que no fa l'efecte que sigui un motiu que correspongui en paràmetres d'estricta legalitat–, és el que s'ha decidit que ha de sortir a la llum pública, doncs, que surti a la llum pública.

De tal forma que aquest és el punt d'arrencada de l'operació Catalunya, però sí que voldria comentar una cosa, que jo crec que és destacada i destacable, i és que, a diferència de la rotunditat amb què els meus antecessors periodistes i estimats amics i companys –alguns d'ells fins i tot referents meus– van explicar, jo sí que crec que..., penso que ho he dit amb tota la rotunditat i no ho puc dir amb més claredat, sí que crec que no estem davant d'una operació Catalunya estructurada des del que seria la transversalitat de l'Estat. Si vostès em pregunten si el senyor Mariano Rajoy o la Soraya Sáenz de Santamaría estan al cas de l'operació Catalunya, han exercit papers, diguem-ne, de tutela, o de control, o de domini, o han estat persones a les quals, d'una forma, diguem-ne, sistemàtica, ordinària, se'ls ha reportat informació dels esbrinaments que aquesta gent estaven fent, la meva opinió –la meva opinió, que no creença; no tinc dades en un sentit o un altre, la meva opinió– és que no.

És veritat que aquest..., diguem-ne, aquest tumor se circumscriu dins d'un àmbit molt concret de la seguretat de l'Estat. Això vol dir amb totes les barreres i amb tots els filtres i totes les proteccions que té la seguretat de l'Estat, doncs, per blindar de fora cap a dintre la informació, però sobretot de poder manegar la informació i la capacitat d'accés a fonts obertes i tancades que permetin obtenir informació en aquest sentit. Però queda, des del meu punt de vista, circumscriu a l'actuació d'un grup de comandaments policials, alguns amb un passat, diguem-ne, dubtós en termes reputacionals. Que jo crec que, sense entrar en qualificatius que no faré, perquè no soc qui i perquè, a més a més, vostès tampoc són mereixedors dels meus qualificatius ni desqualificacions, no?, sense cap mena de dubte, però jo crec que es tracta d'un grup de salvapàtries que han enarborat una bandera, o han cregut que estaven en una situació, diguem-ne, pròpia d'una altra època i que havien de sortir, aprofitant una situació de força, la situació de força que dona estar emparats per la llei, per una llei..., la pròpia Llei dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, la capacitat que té la policia, i la Guàrdia Civil, i els serveis d'intel·ligència d'accedir a fonts obertes i tancades d'informació.

I, després, no ens enganyem, vull dir, la policia, *a Dios gracias*, que diria el meu pare, és a dir, tenim una policia, aquí i allà, democràtica, tenim una policia en un estat democràtic, però la policia continua sent la policia. De tal forma que la policia, segurament..., el braç allargat de la policia arriba segurament on no arriba el braç més allargat de qualsevol periodista, i, probablement, si em permeten –i no s'ho agafin malament– ni tampoc el braç més allargat de qualsevol de vostès, de qualsevol dels diputats. A hores d'ara és així.

Dit això, ja veuran que la meva exposició, que miraré d'argumentar-ho en funció de dades concretes, de documents concrets, ha de ser innecessàriament no generalista. Jo crec que tota aquella informació obtinguda a partir de mitjans *torticeros*, perversos i il·legals, ni que sigui una informació determinant, és una informació que hem de llençar a la paperera. Perquè si no ens mouríem en un altre tipus d'estat, no ens mouríem en un estat democràtic, estaríem en una altra estructura *en la que todo*

vale y el camino más recto es el que va de aquí a allí, i no el camí de la legalitat, no? I, des d'aquest punt de vista, tot allò que s'ha obtingut, ni que sigui cert, a través de coaccions, de compra de voluntats, d'extorsions o de pràctiques que han obviat els mecanismes imperatius de control de la legalitat, jo, per mi, és una informació que no tindria en compte.

Dit això –dit això–, no vull confondre el que aquesta gent... Per als que no tinguin..., diguem-ne, per si algú de vostès té algun tipus de dubte al respecte d'això, jo els he qualificat en sengles reportatges com a «ratas con pistola y placa oficial» –«ratas con pistola y placa oficial». Vull dir, que ningú no dubti quin és el meu parer crític, i absolutament innegociable, respecte al caràcter antidemocràtic d'aquest grup concret, d'aquest tumor concret que es troba en un lloc concret de l'estructura de l'Estat i que està fent coses absolutament menyspreables, des del punt de vista del que seria la pràctica democràtica. I, a més a més, amb una certa impunitat, la qual cosa ho fa tot plegat encara més greu.

Això no té res a veure amb el 3 per cent, això no té res a veure amb la declaració autoinculpatòria de l'expresident Pujol, que s'ha reconegut com un delinqüent –els seus fills s'han reconegut com a delinqüents–, en la mesura que ha reconegut ser l'autor d'un delictes d'evasió fiscal, d'acollir-se a les regularitzacions establertes. I jo ara no entraré a valorar si, des d'un punt de vista massa gratuït per al ministre Montoro o no –això els correspon a vostès, fer aquest tipus de valoració, jo tinc la meua, com a ciutadà, però no és rellevant en funció del discurs que estic fent–; delinqüents d'un delictes fiscal, com a mínim. Han regularitzat, han pagat les multes, i estan sotmesos a una investigació judicial, absolutament tancada de garanties, de tal forma que qui confongui les clavegueres de l'Estat, l'operació Catalunya, amb la corrupció de determinada formació política, de determinats líders polítics d'aquest país, i que mirin de barrejar-ho en el mateix sac, jo crec que entrem en una fase de confusió que crec que no seria raonable. Aquest és el meu humil punt de vista.

D'aquell que ha qualificat aquells que han fet això com a «ratas con pistola y placa oficial» –i tinc missatges amenaçadors per part d'ell, que tindrè el plaer de llegir-los a tots vostès i de compartir-los amb tots vostès–, qui està pagant un altíssim preu per dir, en el meu mitjà, les informacions que crec que són de rellevància per a la ciutadania i que són absolutament, no inapropiades, molt més que inapropiades, és a dir, vergonyoses.

Però si tendim a pensar que tot allò que està sortint de corrupció, relatiu a persones, entitats o partits polítics, que curiosament o circumstancialment estan darrere del que anomenem «procés», tot això no és operació Catalunya.

Jo no em cansaré d'explicar-ho, des d'aquest punt de vista, és la meua opinió, i les dades que jo els miraré d'aportar i les dades que he constatat, de primera mà, en algunes ocasions, així ho corroboren.

Jo crec que, com a plantejament bàsic, voldria dir una altra cosa que va suposar una certa polèmica amb la intervenció que van fer els meus companys, l'Enrique Bayo i la Patricia López, quan parlaven de transversalitat respecte a l'aparell judicial i fiscal. Jo dubto que hi hagi, més enllà de l'actuació absolutament increïble que està fent el Govern del Partit Popular amb el nomenament d'aquest fiscal general de l'Estat i el que aquest senyor està fent, absolutament saltant, a la torera, tot tipus de normatives i tot tipus de protocols, i fins i tot amb allò que diuen els juristes, diguem-ne, més qualificats, no?, allò del «decòrum institucional», no?, passant-se, diguem-ne, pel forro, el decòrum institucional de totes, totes, amb independència d'això, jo no crec que hi hagi una transversalitat policial, intel·ligència, judicial, fiscal i la resta, orquestrada dintre de l'operació Catalunya. Estem davant d'un grup de salvapàtries que actuen d'una forma impune. Jo crec que alguns d'ells acabaran, allò, *mordiendo el polvo*, tard o d'hora, perquè, evidentment, hi ha qui s'ha enriquit amb aquesta història, és a dir, no només ha fet una actuació, diguem-ne, d'ordre, entre cometes, «pseudopatriòtica», sinó que, a més a més, s'ha enriquit al respecte d'això.

Però és una mica el plantejament de base que els volia comentar. No tot és operació Catalunya, sí que existeix l'operació Catalunya, estan identificats aquests personatges, alguns han fet negocis al voltant d'això. I jo crec que aquesta comissió té una extraordinària raó de ser des d'aquest punt de vista.

I estic sotmès a les seves preguntes, si modestament puc ampliar, puc aportar alguna dada, o puc, de la documentació que he aportat, aportar llum a alguns dels dubtes que tinguin vostès al respecte de tot plegat.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, senyor Carlos Quílez. Doncs, començaríem amb la intervenció dels grups parlamentaris. Cadascú, igual que l'altre dia, pot fer servir els seus cinc minuts com consideri més oportú. Comencem amb el Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor Quílez, per la seva compaixença i per la informació que ens fa arribar en la seva exposició. Vostè ha dit: «L'operació Catalunya existeix.» Jo tinc el dubte de que el nom, «operació Catalunya», doncs, no estigui associat a un interès derivat d'uns fets concrets que, bé, que s'han pogut batejar així, però crec que hi ha un interès per part de les suposades víctimes, o potser les víctimes d'aquesta operació, per anomenar-la així, no?

Però diu que neix a La Camarga. La Camarga, els fets de La Camarga, si no ho recordo malament, van ser potser el dia de San Fermín de l'any 10, el 7 de juliol del 2010. I aquí, diguem-ne, que la part interessada a recollir informació, tanmateix, la part, doncs, de la que s'estava cercant informació, que era, en aquest cas, el que havia estat president fins pocs anys abans de Convergència Democràtica de Catalunya, que era el senyor Pujol, i la seva família, doncs, diguem-ne, que tant Convergència i Unió, en aquell cas, Convergència Democràtica, per tant, com el Partit Popular estaven a l'oposició, en ambdós casos, el Partit Popular també estava a l'oposició al Govern d'Espanya, per tant, a les Corts era oposició; i aquí, a Catalunya, tots dos formaven part dels grups de l'oposició. I, tot i tenir la informació des de mitjans del 2010, aquesta informació va sortir a la llum, si no recordo malament, a principis del 13, hi van haver dos anys de pau, eh?, a més a més, que es plasmava amb aprovacions pressupostàries en la pràctica quotidiana en aquest Parlament.

Per tant, potser l'interès no estava tant derivat per atacar una formació política, de la que després el que es volia era..., no es dava la mà, sinó que potser hi ha un altre mòbil que està per sota del que sembla que alguns volen fer veure, no?

Vostè ha deixat clar que pensa que aquesta corrupció específicament en l'àmbit policial, sobretot en l'àmbit policial, que jo crec que afecta de forma molt clara exclusivament un cos, que és el Cos Nacional de Policia, en aquest cas, no ha estat estructurada des de la transversalitat, més enllà que hi pugui haver algun agent puntual que no sigui també d'aquest cos i que hi pugui haver potser algun fiscal, potser algun jutge que, d'alguna forma, pugui estar, de forma voluntària o involuntària, facilitant això.

Però diu que tot això gira entorn de Jorge Fernández Díaz, no? Jorge Fernández Díaz, que el 2010 era un diputat a les Corts. I jo no sé, li ho pregunto, eh?, si no pot ser que tinguem un equivalent de Jorge Fernández Díaz en el senyor Felip Puig, que aleshores també, doncs, feia les seves cosetes, fins i tot amb la mateixa agència que va donar lloc al que va aflorar més tard, no?

Clar, aquí, de salvapàtries, n'està molt ple, això; lamentablement, és així, no? De salvapàtries i de Garibaldis; potser de creadors de pàtries també, potser, no?

Jo li vull dir una cosa respecte al Cos Nacional de Policia, perquè em consta, i em consta des de dades estadístiques, que són incontestables i que són objectives, no? El Cos Nacional de Policia, a Catalunya, en concret a Catalunya, vull parlar de Catalunya, per tant, a Barcelona, ha estat una escola policial de primer ordre, ha estat un cos, jo crec que, des d'un punt de vista de la funció policial, modèlic, i això és des de fa molts anys, des de l'inici de la transició i potser va tenir un punt d'inflexió molt clar, a Catalunya, que van ser als Jocs Olímpics del 92, on la resta de policia d'Espanya que va venir a treballar aquí, a Catalunya, va poder veure com treballava la policia nacional a Catalunya, quin era el seu nivell, la seva capacitat, i quins eren els seus coneixements, i, ho repeteixo, segueixen sent encara un referent, tot i que estan infravalorats per part del mateix ministeri.

Ens ha volgut deixar clar que no té res a veure amb el 3 per cent. Jo estic absolutament d'acord en això, eh? També és veritat que l'abús del poder, els intents de frus-

trar la legalitat amb benefici propi o d'amics i/o clients, de vegades, aquestes pràctiques de vella política venen de lluny, no? El cas del 3 per cent, que vostè em sembla que també ha pogut escriure respecte a aquest cas, doncs, va néixer, precisament, a Torredembarra i va néixer quan una regidora, precisament d'Esquerra Republicana, va anar a dir-li al que actualment és l'alcalde, d'Esquerra Republicana, el que estava passant a l'ajuntament. No li va fer cas i ho va haver de destapar per lliure. Malauradament, aquesta dona ja no està entre nosaltres, però jo crec que és un cas que està absolutament deslligat.

Una última qüestió respecte a les pràctiques policials. Què en pensa de la notícia que s'ha publicat avui a *Crònica Global* respecte a un interrogatori a dos dels testimonis que tindran compareixença en aquesta comissió, que són els dos exdetectius de Método 3 i que sembla que han rebut algun tipus de coacció per part d'alguns membres del Cos de Mossos d'Esquadra respecte a la seva compareixença en aquesta comissió?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Doncs, ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot... (*Veus de fons.*) Ai sí, perdó, perdó. M'he equivocat.

Carlos Quílez Lázaro

Els importa...?

La presidenta

Ha de contestar vostè.

Carlos Quílez Lázaro

Sí... Els importa si els vaig contestant un a un, a mesura...? Perquè...

La presidenta

Sí, sí; no, no, no; ho fem així, ho fem així. Sí, sí; és que al matí he tingut una altra comissió (*la presidenta riu*) que tenim l'altre sistema, i ara m'he colat jo.

Carlos Quílez Lázaro

És que acostumo, veient...

La presidenta

Per tant, pot començar vostè...

Matías Alonso Ruiz

Només, presidenta, un..., corregir un error. És que he dit que es publicava a *Crònica Global*; no, es publicava a *El Confidencial*, avui, la informació a què he fet referència.

La presidenta

D'acord, d'acord. Doncs, ara, el senyor Carlos Quílez pot contestar, al Grup Parlamentari de Ciutadans, totes les qüestions que li han plantejat.

Carlos Quílez Lázaro

De forma desordenada, senyor diputat... Estic radicalment d'acord amb vostè amb el diagnòstic que fa de la temperatura democràtica i del talent i de la professionalitat del Cos Nacional de Policia actualment, a Catalunya, sense cap matís.

No estic d'acord amb vostè que el nivell d'ètica i de professionalitat dels agents que componen el gruix..., hi haurà sempre una persona que serà la poma podrida, no?, això ens passa a tots, ens passa a la premsa, els passa a vostès, passa en qualsevol àmbit, diguem-ne, que són més de dos, no? Però estem parlant, i suposo que vostè m'entendrà, en termes globals, que és com vostè plantejava l'assumpte, la qüestió. No estic d'acord a anar tan lluny. Hem tingut una policia, un cos nacional de policia, absolutament tenebrós, que feia de la tortura la seva forma d'actuar al llarg de tota la dècada dels vuitanta, és a dir, ja en democràcia.

En una tercera planta, a la Prefectura Superior de Policia, de Via Laietana, i els explicaré una anècdota personal, una anècdota personal que la vaig viure per a l'elaboració d'una de les meves novel·les –no ho ha comentat la presidenta, però jo

escric novella negra de no ficció—, i era que a la tercera planta, en el grup d'atracs dels famosos i terribles grups «Omega», de la Prefectura Superior de Policia, hi havia una habitació on hi havia un moble que li'n deien «el potro». El *potro* era una mena de sofà de fusta on lligaven de peus i mans els detinguts, els posaven un casc i els apallissaven —els apallissaven. I els delinqüents ja ho tenien, allò, cap per avall, vull dir, ja sabien que anaven allà i que «pillarien», i que «pillarien» d'aquesta forma... I això no va ser una qüestió puntual a principi dels vuitanta, perquè hi havia encara molt fatxa allà, a la policia, hi havia... No, no; va ser una evolució que va anar..., és a dir, hi van haver molt anys.

Tant és així que jo en una novella de principis dels noranta ho vaig explicar, tot plegat, en una novella, no? I explicant la novella vaig rebre la trucada d'un subcomissari de policia, un «tio» molt simpàtic, i que em va trucar i em va dir: «Mire, soy fulano de tal, quería comer con usted porque he leído su novela y usted me explica esto y tal.» I jo li vaig dir al senyor aquest, doncs, que tindríem el plaer de parlar amb ell. Diu: «Me ha interesado esto que ha dicho usted del potro y demás...» Dic: «Mire, si me va a llamar para desmentir lo del potro, pues, nos ahorremos la comida, porque sé a ciencia cierta que esto existió y que por aquí pasaron decenas de personas vejadas, golpeadas y torturadas en base a una actuación..., es decir, para-fascista, una policía que ya no lo era, ¿no?» Diu: «No, si lo hice yo.» És a dir, ell es va arrojar l'autoria de la construcció del *potro*.

El temps, la democràcia i les noves generacions, la maduració democràtica del país, de mica en mica, des del meu punt de vista, i torno a estar en la fase de l'opinió, ha fet que, efectivament, no ara, ni de fa cinc anys ni de fa deu, però, d'un temps ençà, estem amb una policia que no és la mateixa de fa vint anys ni de fa vint-i-cinc anys, que era una policia absolutament negra, des del meu punt de vista.

Per cert, bona part d'aquestes persones, en aquests moments, ja voltant els cinquanta, seixanta i més de seixanta anys, ostenten càrrecs d'alta responsabilitat en les àrees de seguretat privada de les principals empreses del nostre país, empreses catalanes i empreses espanyoles.

Miri, hi ha un dia que es decideix que s'ha de posar fre a una embranzida, a una pujada d'efervescència d'un cert moviment social, no sé si molt o poc majoritari, però suficientment, diguem-ne, quantitatiu, com per agafar-lo seriosament, que és el moviment al voltant del procés. I aquests salvapàtries es reuneixen, naturalment en l'emparedat d'aquell que ha de tenir, doncs, la cobertura, el *mantell* de la cobertura des del punt de vista econòmic, des del punt de vista, diguem-ne, de la cobertura externa i interna i interna externa, que era la cúpula del ministeri, i plantegen, doncs, que hem de treure del rebost aquelles llaunes de conserves que tenim allà, no?

L'expressident Pujol, amb qui jo he tingut una relació molt propera durant molts anys i li he tingut un afecte personal extraordinari, tant a ell com a la seva dona, en tractes personals reiterats; el senyor Pujol, que mai s'ha considerat independentista, com vostès saben, fins fa quatre dies, de cop i volta surt de l'armari i diu que això no pot ser, que Espanya no sé què i tal, i fa unes declaracions absolutament radicals. Coincidint amb aquestes declaracions radicals, un d'aquests personatges treu aquest pot de conserva que té, que és la gravació de La Camarga, en què la Victoria Álvarez explica, d'una forma desordenada però amb dades que eren molt fàcilment comprovables —o algunes d'elles—, que portava diners a Andorra, que el fill gran del president Pujol tenia diners a Andorra, etcètera.

A partir d'aquest moment, doncs, s'inicia una de les actuacions de l'operació Catalunya. I un personatge, com va explicar perfectament la Patrícia, que es diu José Villarejo, el comissari José Villarejo, es canvia de nom —això ho fa molt habitualment—, es posa el nom de..., crec que era Luis Hidalgo, se'n va a veure la Victoria Álvarez, que estava treballant de comercial per a una empresa de productes electrònics o no sé què, li diu: «Mire, soy fulano de tal.» I el que li diu és: «Sé que això va passar, sé que vostè té aquesta informació, i li prego que m'acompanyi a la UDEF per explicar-ho.»

Aquella dona que, com vostès saben si han parlat amb ella —jo he parlat amb ella en moltes ocasions—, és una dona de molt temperament i és una dona molt valenta, eh?, aquella dona, tot i ser el que és, doncs, va dir: «Escolti'm, jo per què m'he de

fotre en aquest embolic i tal?» I aquest senyor li va dir que o venia i col·laborava o, probablement, entraria en una fase de complicitat, davant de la qual cosa aquesta dona va agafar de la mà el senyor Hidalgo i se'n va anar. Senyor Hidalgo..., sense saber que el senyor Hidalgo era qui era, se'n va anar a la UDEF.

Quan acaba de declarar el que va declarar, que és la versió comprimida del que li va explicar, *entre vilos y jolgorios*, a l'Àlícia Sánchez-Camacho, amb la que ara té una relació nul·la, com vostès saben, un motorista de la UDEF sortia, a tota pastilla, al jutjat de guàrdia de l'Audiència Nacional a presentar l'informe i a judicialitzar aquesta informació.

Per això els explicava abans que jo no crec que hi hagi una connivència operativa orgànica entre el poder judicial, la fiscalia –a diferència del que deien els meus companys l'altre dia– i la policia, sinó que la policia, que coneix perfectament, molt millor que jo –molt millor segurament, si em permeten, que vostès–, els mecanismes i les esquerdes que té el sistema judicial, sabien perfectament que perquè allò, aquella flor creixés i fes bona olor, a efectes d'ells, havien de blanquejar-la portant-la als jutjats, i la van presentar.

Vostès saben que el dret ho suporta tot, i vostès saben que hi ha un marge d'arbitrarietat entre els jutges i els fiscals, que és evident, eh? Però hi ha un marge que no hi ha arbitrarietat. Vull dir, que la llei acota perfectament el que pot fer i el que no pot fer un jutge. I el jutge Ruz, que m'han de creure –jo el conec prou com per dir que és una persona potser una mica dièsel, des del punt de vista de com s'agafa els sumaris, però és un home d'una rectitud insultant–; aquest senyor no tenia més remei que, aquella denúncia presentada *en fondo y forma* per part d'aquell motorista de la UDEF, acceptar-la a tràmit. Des del moment que li posa un segell d'«admesa a tràmit» i un número de prèvies, allò, senyors, ja està blanquejat, ja ha començat l'operació Catalunya.

Ja tenim un embut en el que podem anar col·locant coses perquè ja s'ha fet el fonament de l'assumpte. I, a partir d'aquí, comença la..., comença aquest treball, aquest és el procediment. Quan vostè em parlava del recorregut, no li he volgut explicar la informació prèvia perquè sabia que era fàcil de sortir. D'això..., jo, això, ho he explicat perquè acreditat amb proves que això ha funcionat d'aquesta manera, no amb la connivència del jutge Ruz, però sí aprofitant-se la imperiosa legalitat de la qual no pot sortir-se'n un jutge com el Ruz en el desenvolupament de la seva feina.

Aquests senyors de l'operació Catalunya necessiten una cohort de difusors, no?, de persones a les que..., a mi m'ho deia l'altre dia l'Iñaki Gabilondo en una conversa, diu: «No, es que, a esta gente, los han dopado.» I feia aquest gest, no? «Los han dopado.» És a dir, col·locava el tub de la benzina i els han *dopado*. Amb informació, però també amb diners, a alguns, no ho sé. Amb informació, segur, eh? A casa meva, han picat..., «a casa meva», vull dir, a mi m'han picat a la porta, en aquest sentit. Jo no he comprat aquesta informació. Potser he comprat informació que ve d'ells i no sabia que venia d'ells; això també ha pogut passar.

Però quan hi ha hagut una trucada descarada, jo no he comprat aquesta informació perquè no m'agrada una informació que no sé de quin mercat surt, eh? Però aquests senyors ho feien. De tal forma que, en determinat mitjà de comunicació, surt el famós *pantallazo*, en una estratègia prevista per tota aquesta estructura pensant de l'operació Catalunya, que provoca que quan el president Pujol veu evidentment que l'han agafat amb el *carrito del helado*, perquè apareixen, fil per randa, els números de compte dels seus fills, etcètera, i que se sap; i que se sap, vull dir que han sortit en un mitjà que té un milió de lectors, fa la famosa roda de premsa, al cap del temps, al cap de pocs dies, de poquíssims dies, aquest famós juliol, i surt de l'armari i reconeix que és un delinqüent.

Perquè un delinqüent no és un violador, és un assassí, és un atracador i és un senyor que vulnera un article del Codi penal i aquest senyor ho ha fet; i el senyor president..., l'expresident Pujol reconeix que ha estat delinqüent i que ha tingut diners no declarats a Andorra, i això és un delictes.

Ve l'obertura de diligències a partir d'un altre dels elements que *ha venido a menos*, perquè jo crec que *se le gastó el amor de tanto usarlo*, que és aquesta gent de Manos Limpias, que van aprofitar aquesta informació per presentar-se. Fixin-se que no va ser la fiscalia, va ser Manos Limpias, la que va liderar la presentació, en fun-

ció del que la premsa vam explicar o va explicar en aquell moment, sobre la compareixença del president Pujol, de l'expresident Pujol. Se'n va anar al jutjat de guàrdia, va caure això en el Jutjat d'Instrucció número 31 de Barcelona, que va obrir unes diligències. De seguida, el fiscal es va afegir, però no va ser el fiscal el que va anar de primeres, hi va anar Manos Limpias.

Perquè calia blanquejar judicialment una altra vegada per tenir més marge d'actuació i poder vehicular aquelles altres informacions que se sabia que, de mica en mica, de forma bastarda o de forma legal, mica en mica, l'aparell judicial, l'aparell policial, el legal i el no legal, aniria carregant dintre de les informacions.

I, potser em quedo aquí, a l'operació Catalunya. Des d'aleshores fins ara han passat una sèrie d'episodis, però suposo que tindrem temps de comentar-los.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Carlos Quílez. Doncs, ara sí, pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el diputat Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies. Em toca a mi; per ordre, normalment, jo vaig després del Partit Socialista. El Partit Socialista no hi és; ho dic perquè lamento que no hi sigui, el Partit Socialista, perquè estem parlant de l'operació Catalunya i ahir mateix vàiem al Congrés dels Diputats com el Partit Socialista, juntament amb el PP i amb Ciutadans, continuaven bloquejant compareixences molt importants per al bon desenvolupament de la comissió que s'està portant a terme també en el Congrés dels Diputats. I per això en volia deixar constància, que no em toca a mi, després de Ciutadans, perquè sí: és perquè el Partit Socialista no hi és, aquí.

Dit això, dues apreciacions sobre el que ens comentava el compareixent: la primera, amb la que estic d'acord, diu: «Bé, és més greu.» És a dir, no hi ha dubte de que hi ha una intenció contra un moviment polític i, en aquest cas, l'independentisme. Vostè deia: «És que és més greu.» Vull dir, aquesta gent pot actuar contra qualsevol. Vull també deixar constància que, a la vegada que es portava a terme l'operació Catalunya, contra Podemos, també, el famós informe PISA, no?, Pablo Iglesias, Sociedad Anónima. Vull dir –i per això dic que hi estic d'acord–, que quan s'obren aquestes portes es poden fer servir quan convinguin i contra qui convinguin.

No estic negant que hi hagi contra l'independentisme, com a moviment polític, però també vull dir com a prova de que campis qui pugui i quan certes portes s'obren tothom està en perill: els independentistes, els de Podemos i els que siguin. Una altra cosa en la que estic d'acord és aquesta diferenciació entre aquesta manera d'actuar –que hem vist, que hem conegut, que ens estan relatant, que hem sentit en gravacions– i que això que estem coneixent sigui fet servir per partits polítics per desacreditar totes les investigacions que es fan al seu voltant.

Estic d'acord en que no es pot barrejar, i hi ha una dada, i l'escrivia un periodista fa poc: Esquerra Republicana també és un partit independentista i no li han trobat gaires coses, malgrat que hi ha una operació Catalunya. Deu ser perquè Esquerra Republicana no ha participat en el cas Palau; Convergència, sí. Per què no han entrat a la seu de la CUP? Deu ser perquè la CUP, fins on jo sé, doncs, no té..., no rep donacions milionàries de Ferrovial. Crec que això apunta en aquesta direcció. No barregem. Ho estem veient constantment per part de Convergència, que s'intenten barrejar les coses i això és perillós –és perillós–, perquè llavors posem en dubte..., bé, no, estic aquí entre companys i ho vaig comentant i... Bé, aquestes són les dues qüestions que volia posar sobre la taula prèviament.

Després vostè deia: «Bé, al meu entendre, Rajoy, Soraya no formen part d'aquesta estructura.» Pel que m'ha semblat entendre, era com: són uns policies descontrolats o un grup de policies descontrolats, però justament la compareixença de la Patricia López ens deia: «No –no–, no entenguem que són uns policies descontrolats. Per què? Perquè hem sentit gravacions del ministre de l'Interior, no d'un policia descontrolat.» Per tant, més enllà de si Rajoy ho pot saber o no, que cada un pot tenir la seva opinió, bé, és un ministre de l'Interior al que sentim gravat. Per tant, quan vostè deia: «Bé, Rajoy no ho sap...» Òbviament, si no tenim les proves..., però tampoc estem parlant d'uns policies descontrolats, no?

Carlos Quílez Lázaro

No són uns policies descontrolats. És un grup de policies que tenien l'empara d'una estructura molt poderosa, que era la Direcció Adjunta Operativa de la Policia, que és la que manega tota la informació criminal, que arriba a tots els tentacles de captació d'informació de tot el Cos Nacional de Policia arreu de l'Estat, de tal forma que no eren qualsevol, eren persones amb una gradació policial que els permetia un cert domini d'àmbits de decisió policial i, diguem-ne, de capacitat d'accés a informacions del CICO i dels arxius, diguem-ne, més secrets de la policia.

Però jo no estic d'acord amb la Patricia, jo crec que no eren uns policies descontrolats, jo crec que eren uns policies..., no pocs, suficients com per fer el que han fet, però que tinc proves feaents que altres comandaments del mateix rang policial de la Direcció General de la Policia eren apartats d'aquestes reunions, eren mantinguts al marge d'aquestes reunions, perquè el ministre i el senyor Pino sabien perfectament amb qui podien manegar aquesta informació, qui eren els seus *patas negras* i qui, del mateix rang i amb una responsabilitat idèntica, o fins i tot superior, doncs, no podien fer-ho perquè no entrarien en aquest joc.

De tal forma que és un grup molt circumscrit de la policia. A mi no em consta, fins i tot... No em consta..., no ho sé, eh?, a mi no em consta que dintre d'aquest..., i per aquest mateix motiu que acabo d'explicar, alguna persona, diguem-ne, amb capacitat de manegar informació bruta per part de la Guàrdia Civil s'incardini dintre d'aquest operatiu. A mi no em consta. No em consta..., no ho sé, però a mi no em consta, en aquest sentit. Per què? Perquè eren un *grupito*, eren uns *patas negras*. Això, el Roldán, ho va fer amb la Guàrdia Civil, en el seu moment. Vull dir, que això forma part de la història d'aquells que fan un ús excessiu, i absolutament, diguem-ne, predemocràtic, a la història de la nostra democràcia, o de la policia de la nostra democràcia, i ara ho ha fet aquest ministre, no?

Albano Dante Fachin Pozzi

Però el ministre, per exemple, que ha condecorat... –i això ens ho explicava la Patricia– han condecorat aquesta gent. El ministre era tan inútil que no sabia això?

Carlos Quílez Lázaro

Jo no m'imagino el senyor Pino despatxant amb la il·lustríssima vicepresidenta del Govern explicant-li això i ella dient: «Pues, tira por aquí y a ver si consigues contratar a dos detectives...»

Albano Dante Fachin Pozzi

Però amb el ministre, sí?

Carlos Quílez Lázaro

Jo, amb el ministre, crec que sí.

Albano Dante Fachin Pozzi

Per això ho dic, que no eren...

Carlos Quílez Lázaro

Jo, amb el ministre, crec que sí. No encaixa si no és així. I en aquestes converses a les que vostè fa referència, el ministre fa algunes afirmacions que denoten que està al corrent del que està passant.

Albano Dante Fachin Pozzi

D'acord.

(Esperanza García González demana per parlar.)

Esperanza García González

És una qüestió d'ordre. Jo crec que és important... Bé, tampoc no és... Jo crec que és important que en seu parlamentària es mantinguin les formes, perquè les formes, en política, són tan importants com el fons, i referir-se a un exministre com a un «inútil» no es respecten aquestes formes. Jo demanaria a la presidenta que li cridés l'atenció, si us plau, al diputat, que pot expressar-se en la manera que vulgui, amb tota la llibertat, però sense insultar.

Albano Dante Fachin Pozzi

Em reafirmo davant dels fets que tinc sobre la taula amb el ministre Fernández Díaz com a inútil. Per què? Perquè «inútil» no és un insult, inútil és quan algú té encomanada..., quan algú té encomanada una responsabilitat i no és útil per portar-la a terme. Si no és útil per portar-la a terme, és un inútil o no és un inútil?

La presidenta

Jo seria partidària de, com a mínim, ja que s'enceta una qüestió d'ordre, s'enceta també una discussió, per tant, intentem respectar que els grups parlamentaris que estan parlant directament amb el compareixent, perquè si no encetem unes discussions entre grups parlamentaris que em sembla que no és l'objectiu d'aquesta comissió.

Esperanza García González

No, no; no és una discussió, jo el queestic... No, i de fet no m'adreço al senyor diputat Albano Dante Fachin, m'adreço a vostè com a presidenta i al lletrat que està present a la cambra en el fet que hi ha un reglament parlamentari que estableix la cortesia i els bons modes i maneres dels parlamentaris a l'hora d'intervenir, no només en el ple, sinó també en les comissions.

La presidenta

D'acord, així ho intentarem fer. Però jo crec que hem de seguir amb aquesta comissió i que també els diputats tenen el seu propi criteri per saber quins adjectius han de fer servir per descriure situacions, persones... (*Veus de fons.*) D'acord.

Albano Dante Fachin Pozzi

Jo, per respecte a tothom que està aquí, no hi aprofundiré més, però només faltaria...

La presidenta

Diputat, parli amb el compareixent, que és la sessió que hem de tenir, i no allarguem això. És a dir, la senyora Esperanza García ha dit el que ella considerava que era important i s'ha adreçat a la presidenta. Continui, si us plau, senyor diputat.

Albano Dante Fachin Pozzi

D'acord. Em reafirmo en la meva potestat de poder avaluar la inutilitat o no d'un ministre. Faltaria més. Per tant, i, en vistes del que estem veient, no ho retiro, ho reafirmo.

Dit això, vostè compareix com a periodista, vostè ha estat cap d'Anàlisi de l'Oficina Antifrau, que, en aquest cas, també ha tingut una rellevància en tot aquest procés; una rellevància en el sentit que les gravacions que va publicar *Público* amb relació als contactes entre De Alfonso i el ministre. Clar, i jo volia preguntar-li, com a expert i havent ocupat aquest lloc en la Direcció d'Anàlisi..., clar, quan vostè descrivia, i és el que hem estat parlant tots aquests dies, no?, el mal funcionament –el mal funcionament– que poden tenir els cossos de seguretat i diversos espais de la policia, al final de tot, hi ha com aquesta qüestió de la Llei d'enjudiciament criminal, que és la prohibició de fer investigacions prospectives, no? I a partir d'aquí és el que hem anat veient cada cop que, o s'investiga l'independentisme, o s'investiga algú de Convergència, o s'investiga algú de Podemos.

Jo tinc una pregunta sobre el funcionament de l'Oficina Antifrau. Vostè...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?, diputat.

Albano Dante Fachin Pozzi

Ja?

La presidenta

Sí, ha sonat.

Albano Dante Fachin Pozzi

Però no m'heu comptat el temps que estava...

La presidenta

No, no, no, no l'hi hem comptat, no.

Albano Dante Fachin Pozzi

Bé. La Direcció d'Anàlisi, de la qual vostè era director, «identifica actes irregulars», no?, diu la descripció, i «s'encarrega de determinar la versemblança o no de denúncies o comunicacions rebudes». La pregunta és: el cap de l'Oficina Antifrau pot iniciar una investigació pel seu compte sense passar per la Direcció d'Anàlisi o sempre ha d'haver-hi una denúncia i una comunicació rebudes? Aquesta és la pregunta, perquè després, òbviament, hi ha un espai d'investigació, però aquest espai d'investigació no es pot posar en marxa sense passar per la Direcció d'Anàlisi. És així? (*Veus de fons.*) No.

Carlos Quílez Lázaro

Els he de dir, senyores i senyors, que jo ja fa quasi quatre anys que no estic a l'Oficina Antifrau. Vull dir que..., i aquests fets són d'aleshores cap aquí, no? Si volem podem comentar algun detall de la música que jo ja sentia quan estava a l'Oficina Antifrau, per bé que els he de dir que jo tinc un contracte de confidencialitat, que jo, m'han de perdonar, i m'ha de perdonar la senyora presidenta, l'he mirat de trobar a casa i no l'he trobat, i no sé... Jo sé que..., és a dir, jo tinc un contracte que m'impeideix parlar de l'Oficina Antifrau, evidentment, de les investigacions i tal, imagini's, jo, ara, periodista, fa sis anys vaig tenir a les meves mans la denúncia de no-sé-qui contra no-sé-qui, i potser aquest cas encara no és mort, i jo ho podria aprofitar, i això és d'una immoralitat i una indecència totals, i a partir d'aquí, tots els membres. Això es va fer amb el David Martínez Madero, que va ser el primer director de l'Oficina Antifrau, vam signar un contracte de confidencialitat.

Però no em preocupa no haver trobat el contracte perquè no tinc re, diguem-ne, que no pugui explicar com a conseqüència del contracte, eh? De tal forma que miraré de respondre les seves preguntes i, fins i tot, comentar algun detall més d'aquesta música, fins allà on jo sé, eh?

En primer lloc, jo ja he dit que ara farà quatre anys que no estic a l'Oficina Antifrau. Vull dir, que no... Tampoc sé ben bé si les modificacions que el nou director de l'Oficina Antifrau, des del punt de vista procedimental, modifiquen una mica l'escenari, les normes d'actuació i règim interior de l'oficina, i la mateixa Llei de l'Oficina Antifrau, estipulaven. Però pensi que l'Oficina Antifrau, el David Martínez Madero, que va ser el pare espiritual i el pare intel·lectual de l'oficina, marcava una plasmació versió catalana, o versió petitona, de l'OLAF. És a dir, hi ha tres direccions, la Direcció d'Anàlisi, la Direcció de Prevenció i la Direcció d'Investigació. La d'Anàlisi, que era la que jo dirigia, amb un grup de persones, és, evidentment, una direcció important, perquè érem la direcció que rebíem totes les denúncies.

Fins i tot, teníem una subdirecció, que era la de... –si no ho recordo malament– es deia «prospecció factual», un nom una mica així..., però, bé, ja saben com són els juristes, «área de prospección factual», de tal forma que si s'identificava alguna mena d'àrea de risc o d'element que podia fer sospitar el tècnic de la Direcció d'Anàlisi que en aquella obra, en aquell contracte i tal podia haver-hi algun tipus de sospita, m'ho comunicava a mi i obríem, d'ofici, una investigació. Això ho podíem fer. I ho vam fer, no dic moltes vegades, però prou vegades –prou vegades–; recordo que es va fer prou vegades.

Però també és veritat que el director o fins i tot el director d'Investigacions, o el subdirector, quan tenien informació *crimínis* dintre de l'àmbit competencial de l'oficina, podien obrir diligències d'investigació sense passar per la fase inicial, que és la... Potser estic donant un salt. A la Direcció d'Anàlisi teníem un mes per fer un informe al director. La meva feina era dir-li al director: «Escolti'm, ens ha arribat aquest senyor que diu que l'alcalde del poble ha talat cinquanta mil arbres i s'ha quedat la fusta i s'ha comprat una casa a Llavaneres.» I, aleshores, jo li havia de dir al director si això era versemblant o no, i havia de fer tota una sèrie d'investigacions, amb fonts obertes, amb contactes, per dir: «Això és versemblant que ha pogut passar: els arbres s'han tallat, l'alcalde és qui és...» És a dir, com una preinvestigació. Hi insisteixo, seguint el mateix model de l'OLAF. Li feia aquell informe. Li he de dir que en els meus anys, ni el David Martínez Madero ni el Daniel de Alfonso em van tombar..., un, una vegada, per una incorrecció, un dels informes. És a dir, que el mateix director va entendre que la valoració que havíem fet era una valoració ponderada i proporcionada, etcètera.

Aleshores, el director el que feia és: un cop l'acceptava, perquè els meus informes podien ser informes proposant la investigació o proposant l'arxiu, perquè no eren versemblants, eh? Perquè, com pot suposar... –i aquí, en aquesta institució, també arriben denúncies que moltes vegades no tenen sentit, no?, de gent que ha vist extraterrestres amb el 3 per cent, i coses raríssimes.

Però un cop el director l'acceptava, la passava a la Direcció d'Investigació, que tenia sis mesos per fer la investigació, llevat d'una extrema complexitat, allò que va succeir en alguna ocasió, que el mateix director ho anava prorrogant en funció d'aquestes característiques.

Del que feien els companys d'investigació a partir del moment jo elevava l'informe, jo ja no en sabia re. No en sabia re fins i tot ni oficiosament. Perquè eren blocs estancs i tancats, de tal forma que el desenvolupament del que feien..., te n'acabaves assabentant de vegades per la premsa, i de vegades per algun comentari del mateix director, doncs, d'allò que ja fa sis mesos jo vaig enviar, després de quatre no s'havia investigat i s'havia arxivat, o s'havia enviat a la fiscalia.

Però, la pregunta concreta és: sense passar per aquest procés, que és el que està estipulat, el director podia obrir diligències sense que jo ho sabés o sense que ho sàpiga l'actual director d'Anàlisi, si és que n'hi ha? Doncs, ho podia fer perfectament. De la mateixa manera, senyor diputat, li he de dir que, en alguna ocasió, poques, però alguna ocasió, davant de l'evidència del delictes que se'ns havia denunciat, jo mateix vaig elevar informes al director dient: «David, *esto...*, no cal *que lo investiguemos*, no fa falta que ho investiguem i perdem sis mesos a fer bullir el caldo perquè aquí ja el fiscal ho ha de saber, això, rapidíssimament.» I d'Anàlisi, anava a la fiscalia, sense passar per aquests mesos d'allò... Vull dir que això també succeïa.

No sé si aporta alguna cosa al tema operació Catalunya, això, però, vull dir, és aquest el funcionament, si l'he pogut respondre. No sé si això ha canviat, la llei no ha canviat, que jo sàpiga, però sí que ha canviat el nou director, i no sé si els..., no ho sé, si ha canviat alguna cosa d'ordre intern. No ho sé.

Albano Dante Fachin Pozzi

No?

La presidenta

En tot cas, ha de ser una cosa molt curta, perquè a vostè ja se li ha acabat el temps.

Carlos Quílez Lázaro

Tot això, que el senyor De Alfonso va parlar amb el ministre, no ho és, una investigació de l'Oficina Antifrau, no és una investigació, no té segell...

Albano Dante Fachin Pozzi

Clar, però ell podia fer servir l'Oficina Antifrau per engegar investigacions que considerés, de manera...

Carlos Quílez Lázaro

Sí, sí.

Albano Dante Fachin Pozzi

...prospectiva...

Carlos Quílez Lázaro

Sí, sí... Sí.

Albano Dante Fachin Pozzi

...en conflicte amb..., i sense que... O sigui, l'Oficina Antifrau podia estar perfectament al servei, sense que sonés cap alarma, en aquest sentit.

Carlos Quílez Lázaro

Jo crec que no ho estava... Jo, senyor diputat, crec que no ho estava, però ho podria estar.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, continuem pel Grup Parlamentari Popular, i té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. A veure, a mi, senyor Quílez, hi han coses que no em quadren, sincerament. Crec que és una certa contradicció. Vostè comença la seva intervenció dient: «Jo parlaré d'opinions personals, afirmacions interpretatives o afirmacions rotundes, i jo ja els marcaré quan correspon a una cosa i quan correspon a una altra, i no parlaré de les coses que estiguin *sub judice*.» I dic jo, qualificar el que vostè anomena «operació Catalunya», nom que ja van reconèixer ahir els periodistes de *Público* que el van treure ells i només ells, és un fet contrastat judicialment, és una opinió, és una afirmació rotunda, és una afirmació interpretativa o és una simple opinió personal?

Quan vostè es refereix a membres, diu: «I això és una realitat que constato perquè hi han membres que ho han afirmat i ho han reconegut.» A qui es refereix, vostè, amb aquests membres? Digui'ns noms i cognoms.

Després, vostè ha dit una cosa que a mi em preocupa moltíssim, i és que la policia actua amb modes predemocràtics. (*Veus de fons.*) Escolti, nosaltres tenim a Espanya una policia absolutament equiparable a qualsevol del nostre entorn democràtic, i és una manca de respecte dir-li al Cos Nacional de Policia que utilitzen tècniques absolutament predemocràtiques.

Diu vostè: «L'operació Catalunya neix a La Camarga; l'operació tal...» Això és el que vostè diu, no? I diu que és un error barrejar, diguem-ne, aquesta suposada «operació Catalunya» amb el fet que el senyor Pujol i Convergència Democràtica, el partit que va fundar, estaven de corrupció fins al coll, no? I a mi em sorprèn moltíssim perquè vostè diu que neix així i que no té res a veure amb el 3 per cent, quan vostè assenyala l'inici, precisament, en un dinar a La Camarga, on es parla, precisament, de que la família Pujol té comptes a paradisos fiscals o que tenen fortunes obtingudes de manera illegal o suposadament illegal, que jo entenc que vostè digui aquí que li té afecte i admiració en Pujol, m'imagino que al Pujol polític i no el Pujol delinqüent i confés delinqüent. Però, clar, no trobo la dinàmica ni la congruència entre «això comença aquí, però no té res a veure amb el cas Pujol». Home, jo crec que sí. És que els Pujol són Catalunya? És que el descobriment que els senyors, i tota la família i tota la trama dels Pujol, amb els missals, amb els comptes a l'estranger, amb passar diners en efectiu entre la frontera entre Xile i Argentina no té res a veure amb la trama del 3 per cent i amb el fet que això es va començar a descobrir, no arran d'aquesta conversa, sinó..., sap vostè quan es va signar el conveni de col·laboració entre informació fiscal entre Espanya i Andorra?

Quantes..., ens ha dit vostè, suposo que ho sap, perquè ens ha dit que va estar veient les..., no?, m'imagino que ja va veure llavors que jo l'hi vaig preguntar...

Carlos Quílez Lázaro

Ho sé per moltes coses. Vull dir, no només perquè vaig estar-ne pendent.

Esperanza García González

Llavors, com que ja ho sap, jo les hi dic, eh?, les dades fiscals que Andorra havia de facilitar a Espanya no només en casos d'expedients tributaris sinó també en expedients que tenen a veure amb delictes de frau fiscal comença a finals del 2010 i és reforçada el 2015. A partir del 2011, comencem a saber què és el que feien els Pujol amb els missals i amb les congregacions, i aquesta és una realitat.

Vostè ha parlat també del seu passat, diguem-ne, a l'Oficina Antifrau, i jo em pregunto... Ens explica, no? «Jo feia això», no?, feia, diguem-ne, d'unitat d'anàlisi..., diguem-ne, com una mena de preinvestigacions. I les feia per compte propi..., em refereixo sense rebre instruccions, i per instruccions rebudes, no? És el que he entès. Bé, doncs, m'ho aclareix.

Vostè, amb tot el temps aquest que va estar a l'Oficina Antifrau, i que va marxar el 2014, no sé si coincidint o no amb la seva imputació per *cohecho* o no, li van demanar en algun moment que fes coses de tipus illegal?, que se saltés l'ordenament jurídic? M'agradaria que ens ho expliqués, si us plau.

Gràcies.

Carlos Quílez Lázaro

Bé. Senyora diputada, diverses coses. Jo crec que no m'he explicat prou bé quan he parlat, a preguntes que he contestat del senyor diputat de Ciutadans, amb relació

amb el Cos Nacional de Policia. Jo crec que he estat molt clar a l'hora d'afirmar que és una entitat d'una solvència tècnica, democràtica i professional extraordinària. Sí que he parlat, amb un to agre, del que jo sé, perquè ho he viscut, perquè n'he fet llibres de no-ficció al respecte i perquè m'he entrevistat amb desenes i desenes de persones, del que era la policia fa vint-i-cinc anys en aquesta ciutat i en aquest país. Però el Cos Nacional de Policia és una institució reconeguda i que..., vaja, no he pogut ser més clar. Una altra cosa és que no..., que no, que no m'he expressat bé i que potser no ho ha entès bé en aquest sentit.

I parlo d'un grup molt reduït; parlo d'un grup molt reduït de persones. És més, parlo que no hi ha transversalitat, a diferència, fins i tot, dels meus companys de *Público*, No hi ha transversalitat ni dintre de la Direcció General de la Policia. Parlo d'un grup reduït, no estic parlant de..., no estic estigmatitzant, ni molt menys, tot el cos. Bé, és..., no puc dir-ho més clar.

El tema Villarejo. No sé si ho va dir la Patrícia ben bé, però el Villarejo ho va explicar i el seu advocat ho va explicar després de la sortida de la declaració. Senyora diputada, jo ho tinc gravat. Jo ho tinc gravat periodísticament i el meu mitjà de comunicació va treure la veu de l'advocat del senyor Villarejo dient: «Mi cliente...» Si su cliente no lo dijo, el abogado ha mentido, pero el abogado sale de la declaración del Juzgado 6, de Plaza Castilla y explica que su cliente ha hablado de pertenencia a banda organizada. Pero no solamente eso, sino que... (*Pausa.*) En diversos informes, en diversos informes, que obran parte de diligencias de investigación en fase de instrucción por la magistrada Canòlic Mingorance, en el Juzgado de Instrucción número 2, de Andorra, y también en la Audiencia Nacional, diversos informes que vienen avalados por un informe, firmado de puño y letra por el señor Villarejo, en el que se atribuye la autoría y se pone a disposición de la investigación como autor de estos informes... Es decir, estos informes no tienen firma, pero estos informes..., hay un momento dado en el que se dice: «Esto ha sido Villarejo.» Y Villarejo dice: «No, no, escuche, no solamente he sido yo, sino que además le voy a hacer un acta notarial para que usted vea lo que dicen estos informes.»

Y en estos informes, en los que se habla de «operación Cataluña», se habla de «sumario Pujol», se habla de datos sobre Cataluña, queda manifiestamente, desde mi punto de vista –desde mi humilde punto de vista periodístico– acreditado que, efectivamente, el señor Villarejo forma parte de eso, que no solamente es un elemento más o menos de uso político, siguiendo un poco lo que sugería –que puedo estar perfectamente de acuerdo, aunque mi opinión aquí es irrelevante, en que haya gente que ya le va bien lo de la operación Cataluña para hacer ruido–, pero es que la operación Cataluña existe, de tal forma que, nos guste o no nos guste, existe, y además hay documentos que...

Es decir, yo creo que..., no entraré en una discusión con usted sobre si existe o no existe. Yo creo que existen los mínimos datos de constatación objetiva como para poder hablar, periodísticamente, a la gente que nos lee, o me ve en televisión con estas informaciones, de «operación Cataluña». Por lo tanto, sí que lo dijo el señor Villarejo, sí que se desprende de sus documentos y sí que se desprende, además, de su, dijéramos, gallardía a la hora de reconocerlo.

Hi ha coses en relació amb el tema dels Pujol, senyora diputada, que efectivament són... Sembla que, pel desenvolupament..., sembla que..., jo no estic en la causa, jo no soc jutge, ni part, ni fiscal, ni policia judicial, però, per la meva experiència de quasi tres anys fent informació judicial, i veient com s'estan desenvolupant alguns dels sumaris, efectivament, algunes de les coses que s'està investigant dels Pujol fan mala olor. I hi ha altres coses que fan referència a la família Pujol, al clan Pujol, que són manifestament falses. I han estat objecte de l'actuació *torticera* d'aquesta gent que ha mirat d'inflar i ha mirat d'empastifar tot el que han pogut aquesta història.

Jo li he de dir que amb el president Pujol he tingut una relació, primer, professional i després personal durant un temps, una relació que va quedar interrompuda fa uns anys, a partir que aquest senyor apareix com a imputat i la meva obligació, com a periodista, és informar, naturalment, de tot allò que honradament he obtingut de les investigacions judicials, i que poden tenir interès per a l'audiència. I el senyor Pujol, evidentment, des de fa anys, ell i algun membre més de la família, que coneixia més

tangencialment, però ell, en concret, m'ha retirat la paraula, al meu pesar, perquè el senyor Pujol és, probablement, després del meu pare, la persona més intel·ligent amb la qual jo he tingut oportunitat de parlar. I per a mi això, que cada vegada, com més gran em faig, més valoro la intel·ligència de les persones, per a mi era un gran què.

I, malauradament, doncs, amb aquest senyor ja fa anys que no puc compartir tau-la ni parlar de la vida, de l'amor, de la societat i tal, com parlava amb ell d'una forma per mi molt gratificant. Algunes de les coses que s'estan dient del president Pujol i de la família Pujol són falses; algunes són manifestes i empíricament objectives.

Això de les dates i vostè... No sé quin interès té per a l'operació Catalunya el tema de les dates, efectivament, però sí que li puc dir que la rogatòria, a Suïssa, per al tema Bárcenas, va trigar tres anys. Les dues peticions de rogatòria del cas Pujol, que va dictar la jutgessa d'instrucció número 31 de Barcelona, no es van fer, i que en vint-i-quatre hores la fiscalia i l'Audiència Nacional, vint-i-quatre hores de rellotge, van tramitar una rogatòria amb relació a una investigació bancària de primera magnitud internacional, en aquest sentit.

De tal forma que l'autoritat judicial i l'autoritat fiscal espanyola estan per la labor de la col·laboració *ipso facto*; l'autoritat no espanyola, és a dir, l'estrangera –en aquest cas l'andorrana i la suïssa–, a pesar dels pactes, i a pesar de les dates i a pesar dels punts de partida d'aquesta nova *entente*, no la fan servir.

Ningú a l'Oficina Antifrau m'ha demanat fer cap illegalitat, i jo no he fet cap illegalitat a l'Oficina Antifrau, llevat que no me n'hagi adonat, no ho sé, però vaja, no..., Ningú..., vull dir que potser em vaig emportar un «boli» de l'oficina i no el vaig tornar, no?, alguna cosa d'aquestes. Vull dir, ningú de l'oficina, per descomptat –per descomptat– quan hi havia de director el David Martínez Madero, la persona més íntegra, més honrada i més extraordinària que he conegut en la meua vida, ni després l'any i poc que vaig estar amb el Daniel de Alfonso, cap dels dos, en cap moment, ni a mi ni a cap persona del meu equip..., no ho sé en altres departaments i no ho sé a altres persones. Insisteixo, que jo en la fase d'investigació no estava ni sé ni se m'esperava. Però a mi, en concret, no.

La presidenta

Té encara mig minut, si vol.

Esperanza García González

Ah, perfecte. Gràcies, presidenta. Bé, jo li preguntava el fet que em digués exactament qui havia firmat, perquè sabia que em diria això, i no, resulta que el senyor Villarejo, precisament, va dir i va emetre, just el dia següent de fer aquesta declaració davant dels tribunals, un comunicat signat pel seu advocat, remès a l'agència de comunicació EFE, que deia precisament: «Cualquier...»

Carlos Quílez Lázaro

Pot dir el nom de l'advocat, senyora diputada? El té, per casualitat, el nom de l'advocat?

Esperanza García González

¿El nombre del abogado? Sí, no es su socio, es otro, es otro, pero no, no tengo el nombre y, además, creo que como no le hemos llamado aquí a la comisión creo que tampoco es necesario decir el nombre del abogado. Es su abogado, es el abogado firmante de todas las actuaciones judiciales por las que el señor Villarejo fue a declarar y precisamente...

Carlos Quílez Lázaro

Lo pregunto porque tiene alrededor de veinticinco abogados...

Esperanza García González

¿Me deja un momentito?

Carlos Quílez Lázaro

...de despachos diferentes.

Esperanza García González

¿Me deja un momentito, por favor? Entonces, si usted fija como inicio y como realidad constatada que es el señor Villarejo quien reconoce la existencia de una operación Cataluña, cuando él mismo lo niega, cuando él mismo envía un comunicado a prensa, Agencia EFE, diciendo que «cualquier referencia a cualquier investigación de carácter policial realizada por los cuerpos que tenga alguna referencia de carácter político o territorial es una mala interpretación de mi declaración». Es solo eso.

La presidenta

Ara pot contestar el senyor Carlos Quílez.

Carlos Quílez Lázaro

Yo sí que le doy el nombre del abogado, el señor Javier Iglesias, abogado del señor Villarejo, que declaró manifiestamente que el señor Villarejo había hablado de «operación Cataluña» en el marco..., lo dijo delante de no mi micrófono, delante de la nube de periodistas que estaban allí. Punto uno.

Punto dos, estos informes... Luego le leeré algún trocito, para que vea hasta qué punto..., si le parece o no a esta comisión, si lo que hizo y cómo lo hizo el señor Villarejo corresponde o no a alguien que está inmerso en una operación que él bautiza así y tal. Pero me he traído una copia del último wasap que me ha enviado el señor Villarejo, en el que el señor Villarejo se arroga, evidentemente, la pertenencia a un grupo que estuvo trabajando por un interés estatal, etcétera, además de llamarme a mí..., de esperar de mí, me dice: «Espero que no seas un *choro*, porque a mí no me gustan los *choros*», en lo que yo... –«*choro*» en el argot de los delincuentes es «*chorizo*»–, en lo que alguien podía pensar incluso que es como una amenaza hacia mí. Yo no he querido ir de víctima y, desde luego, el señor Villarejo ha medido bien las palabras para...

Pero, bueno, en todo caso, señora diputada, yo tengo una opinión diferente a la suya y la expreso aquí y los datos que yo tengo son distintos a los suyos. Yo le digo que el señor Villarejo es miembro de la operación Cataluña, entre otras cosas porque le gusta.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies. Doncs, ara, per la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Bona tarda, senyor Quílez. Moltes gràcies per comparèixer. Començo pel 2012, cas Macedònia, que es converteix en una guerra entre diferents cossos de seguretat, i a vostè li obren una causa per suborn. Quina relació tenia amb el senyor Carbajo, el narcoconfident que li va deixar diners per comprar aquesta moto? (*L'oradora mostra una fotografia a la cambra.*)

Carlos Quílez Lázaro

Li puc explicar tot el que vulgui, però li puc preguntar quina relació té amb l'operació Catalunya?

Mireia Boya e Busquet

Amb el llistat de preguntes ho veurà, més endavant. Si pot contestar-me...

Carlos Quílez Lázaro

El senyor...

Mireia Boya e Busquet

Carbajo.

Carlos Quílez Lázaro

El senyor Carbajo era un amic meu, molt bon amic meu, protagonista d'una..., penso que va ser la quarta o la cinquena novel·la que vaig fer; una relació que jo tenia amb ell absolutament pública i notòria. Vull dir, a la presentació d'aquesta novel·la, a la part presidencial, hi havia el delegat del Govern, el cap superior de Policia, el director general de la Policia, i el senyor Carbajo, assegut allà, perquè ell, que havia tingut un passat criminal, doncs, havia tingut l'amabilitat d'explicar-me'l i jo l'havia novel·lat.

Mireia Boya e Busquet

Degut a aquesta amistat li va donar els nou mil euros amb els quals vostè es va comprar la moto i li van obrir la causa per suborn?

Carlos Quílez Lázaro

No.

Mireia Boya e Busquet

Per què es va tancar aquesta causa?

Carlos Quílez Lázaro

Aquesta peça, aquesta investigació? Perquè la Fiscalia Anticorrupció, davant de la injusta..., no injusta, kafkiana imputació que va fer el magistrat, d'una investigació que, en si mateixa, en la seva globalitat, és kafkiana i és grotesca –grotesca–, no té una altra paraula, la Fiscalia Anticorrupció va presentar un lapidari informe en el qual demanava la meua desimputació i l'Audiència Provincial em va desimputar.

Li he de dir, senyora diputada, que, al mateix temps que jo tenia aquella denúncia, tenia altres cinc denúncies. Vull dir, que aquesta és una, però que si vol podem parlar de totes les denúncies que m'han posat, que són moltes.

Mireia Boya e Busquet

No, aquesta ja em va bé, perquè resulta que qui retira l'acusació és el fiscal Sánchez Ulled, que és el mateix que el del 9-N i del cas Palau, i que avui és notícia, precisament, perquè deixa Anticorrupció després de ser nomenat conseller de Justícia en la Representació d'Espanya davant la Unió Europea. És això un premi per a ell?

Carlos Quílez Lázaro

No ho sé... No vull ser descortès, diputada... ¿Y a mí qué me dice? No ho sé, no en tinc ni idea.

Mireia Boya e Busquet

En aquest expedient judicial de l'operació Macedònia, un dels informes més contundents en contra dels Mossos el va fer la Brigada de Revisió de Casos, Martín-Blas, dirigit per la DAO, Pino, en un procediment en què li torno a recordar que vostè tenia una causa oberta. La pregunta, com que sé que potser té bona relació amb tots els cossos de seguretat, i potser als Mossos també té informadors, vostè sap si hi ha confidents, als Mossos, si hi ha talps?

Carlos Quílez Lázaro

Em pot concretar la pregunta? Talps, on? En alguna operació concreta, en algun àmbit, en l'àmbit del crim organitzat?

Mireia Boya e Busquet

Als Mossos, als sindicats dels Mossos.

Carlos Quílez Lázaro

A mi no em consta que els Mossos tinguin *topos* dintre del sindicat, no. Vaja..., no, no, no en tinc ni idea. Crec que té altres coses més importants...

Em permet una qüestió, senyora diputada? En relació amb això que comenta, és que és important... Vostè ara ha donat una dada que és força important. Abans he comentat que no hi havia transversalitat, diguem-ne, connivència operativa, entre l'aparell judicial –que a mi em constés, eh?, si existeix, jo no ho sé–, entre aquests salvapàtries de l'operació Catalunya i l'aparell judicial. Però sí que és veritat que, dintre de la DAO, es va estructurar aquesta unitat que vostè ha comentat, que és *obra e ingenio* del senyor Pino, que era una unitat que permetia donar empara legal a tot aquell procés de reobertura arbitrària d'investigacions per part d'un policia en un moment donat.

És a dir, abans li he explicat, crec que he estat bastant clar, quan he parlat de blanquejar la informació, i com ho han fet en alguna ocasió, però que era important, doncs, si el DAO ordenava una investigació, en el marc de quina unitat i en el marc de quin procediment i de quina estructura es podia ordenar. I ell es va treure del barret aquesta unitat, i sap quin és l'únic jutge que va recórrer directament això, l'únic jutge de tot Espanya que va recórrer aquesta unitat, que la van crear ells per

a ells, per poder fer ells la reobertura, ells, dels casos que a ells... –en molts casos atemptatoris contra el procés– els interessaven? L'únic jutge que va fer això va ser el jutge d'instrucció número 1 de Barcelona, el senyor Joaquim Aguirre, instructor del cas Macedònia, *que se cae como un azucarillo*, i no li estic dient...

Hi insisteixo, encara no sé per què parlem d'això amb relació a l'operació Catalunya, però com que sí que hi ha un lligam, que jo ho tenia també previst d'explicar, que és aquesta qüestió de com de sobtat és el fet que un jutge de Barcelona se n'hagi d'anar a Madrid a recórrer a un personatge tan lúgubre, amb una unitat d'investigació tan summament posada en dubte i creada *ex profeso* per fer actuacions criminògenes... Sap què li va fer el senyor Aguirre al senyor Pino? Li va dir: «Escolta, mira, tens aquí el sumari del cas Macedònia i tens tota una sèrie de gent. I aquesta sèrie de gent..., uns estan exculpats. Dels vint-i-quatre guàrdies civils que van ser processats, només tres van anar a judici per una falta. I aquests guàrdies civils van ser absolts, pràcticament, *in voce* per l'Audiència de Barcelona, i la fiscalia no va recórrer.» Un jutge que volia entrar amb helicòpter a la comandància, a fer un escorcoll, detenir a tot el grup ECO de la Policia i fer allí una operació *a lo Garzón*. Això va acabar així.

Tota la banda de la resta... Bé, el meu arxiu ja li he explicat com va anar i el paper que va jugar, en aquest cas, l'Audiència Provincial de Barcelona, que li va esmenar la plana a aquest dallò i el va advertir en aquest sentit. Doncs, de tot això, de la gent desimputada, de la gent absoluta, de la gent exonerada, de la gent que ell mateix ha hagut de dallò, li va passar, a efectes d'un informe forense, tota aquesta informació a la DAO, quan rep per part de l'Audiència Provincial el segon advertiment que d'una vegada per totes tanqui aquest sumari perquè no hi ha re. I ell, per guanyar temps, perquè no hi trobo cap altra explicació, li diu: «Toma esto, hazme un informe forense de esto que ya está archivado, de esto que ya está sabido, de esto que están absueltos, pero tú remueve la *amanida*, a ver qué nos sale, y me haces un informe, que siempre podremos decir: “Yo..., es que ni más ni menos que la Dirección Adjunta Operativa me está haciendo un informe.”»

I la pregunta que ens fem tots és: i per què va recórrer aquí i no a un altre d'allò? Quin interès tenia comú el DAO i el jutge instructor número 1 de Barcelona, des del meu punt de vista, això és una opinió indiciària, no ho puc asseverar. L'interès que tenia el jutge i que tenia la DAO de malmetre o d'obtenir informació *grande, pequeña o matizable o no matizable*, sobre la Policia de Catalunya. I, en aquest sentit, es van trobar *el hambre y las ganas de comer*. A la DAO li interessava enfonsar els mossos, que és la policia del nostre país, com a conseqüència de l'obstinació, des del meu punt de vista pràcticament malaltissa d'aquest jutge, d'anar contra la policia autonòmica.

Mireia Boya e Busquet

La documentació del cas Pujol inclou dos documents en el sumari que parlen de la col·laboració entre sindicats dels Mossos, o sindicalistes de segon nivell, i la DAO. Vostè té coneixement d'això o en tenia coneixement quan estava a Antifrau? Perquè tota aquesta documentació..., si no ho recordo malament, vostè és qui va conduir tot el tema de La Camarga, Vicky Álvarez, quan estava a Antifrau.

Carlos Quílez Lázaro

No, no.

Mireia Boya e Busquet

Per això li pregunto pel sindicat...

Carlos Quílez Lázaro

Està mal informada.

Mireia Boya e Busquet

...dels mossos.

Carlos Quílez Lázaro

Jo no vaig conduir cap investigació. No hi va haver cap investigació. I no..., el tema de La Camarga no, no, diguem-ne, no era competència de l'Oficina Antifrau. El que va fer el director, li he de dir que, per instància meva, agafant l'article 5 de

l'Oficina Antifrau, va ser, quan va arribar aquest senyor amb la documentació, dir-li: «No és competent. Això no és competència de l'àmbit públic català –que és el que ens marcava la llei i tal–, això ho has d'enviar, perquè la llei t'hi obliga a enviar-ho a Madrid.» I el senyor director se'n va anar amb un AVE a Madrid i li va entregar, en mà, al Ruz, la informació. Jo ni..., no li puc explicar res més al respecte d'això.

Però, em pot repetir la primera part de la pregunta, si és tan amable, perquè ha dit una qüestió que crec que no era correcta i m'agradaria matisar-la, però se me n'ha anat del cap.

Mireia Boya e Busquet

Sí, que la documentació del cas Pujol inclou dos documents...

Carlos Quílez Lázaro

Sí, efectivament. Aquests dos documents, jo no tinc ni idea a quins documents es refereix, llevat de que siguin dos d'aquests documents que han estat aportats recentment per l'agència de detectius Método 3, i que són els documents que el senyor Villarejo va enviar a una persona a Andorra, en contra del seu amic –i ara molt enemic–, *comisario* Martín-Blas. Si..., el coneixement que puc tenir d'aquests documents, senyora diputada, és això. No..., si és un altre d'allò, no tinc ni idea.

Mireia Boya e Busquet

I, quan vostè era cap d'Anàlisi a l'Oficina Antifrau, vostè no va rebre la senyora Victoria Álvarez amb tot aquest tema i semblaria ser que l'expedient va acabar a la taula de Convergència i Unió. I com que vostè ha dit que és molt amic de la família Pujol...

Carlos Quílez Lázaro

Home... (*L'orador riu.*)

Mireia Boya e Busquet

Vostè sap com hi va arribar?

Carlos Quílez Lázaro

«Sembla ser que va arribar», ho diu vostè. Jo no ho sé, si va arribar o no va arribar. O sigui: «Sembla ser», i després afirma que va arribar. Si vostè té proves de que va arribar, jo la convido que vagi al jutjat de guàrdia i aquells que el van fer arribar, vulnerant el secret de les dades de l'oficina, que paguin les conseqüències penals. Jo, la documentació que aquesta senyora va presentar ni la vaig tocar, això va anar a parar al director. I si vostè creu que està en un altre lloc, que no sigui el despatx del director, doncs, la convido a que ho denunciï. No en tinc ni idea.

Mireia Boya e Busquet

Coneix el senyor Giménez Raso...

Carlos Quílez Lázaro

Sí.

Mireia Boya e Busquet

...el *Bigotes*? Va anar per Antifrau alguna vegada? El va veure per...

Carlos Quílez Lázaro

Sí.

Mireia Boya e Busquet

...per l'oficina?

Carlos Quílez Lázaro

Sí. El senyor Giménez, Antonio Giménez, és un reputat policia de Barcelona, expert en la màfia italiana i amb un historial policial molt ampli –a més, és un home que ve de família policial. I sí que va venir per l'oficina, perquè aquest senyor, que està en segona activitat, ja no treballa a l'oficina, va venir contractat pel director a fer un *barrido* del seu despatx i –si no ho recordo malament, del domicili també del director–, davant de la sospita que tenia..., de la sospita –parlo del senyor De Alfonso, no del David Martínez Madero– que tenia que podia tenir micròfons o no sé què.

Mireia Boya e Busquet

És curiosa la descripció que fa del senyor Giménez Raso, perquè jo diria que és un policia de segona, un home de Villarejo, que té dues denúncies per formar part de l'operació Catalunya, que cobrava de fons reservats per fer seguiments a polítics catalans i que és l'intermediari entre la unitat paral·lela i Método 3, els senyors Peribáñez i Tamarit, que vindran.

Però, en tot cas, dues preguntes concretes...

Carlos Quílez Lázaro

Senyora diputada, perdoni...

Mireia Boya e Busquet

Vostè sap per què...?

Carlos Quílez Lázaro

Disculpi. Disculpi una cosa. Jo li he donat aquestes perquè jo entenia que no tenien el, diguem-ne, referent de qui era aquest senyor. I m'ha preguntat si jo el vaig veure allí. I li vaig dir que el vaig veure en el marc d'això, d'aquesta història. I que aquest senyor és aquest. Però jo subscriu bona part del que vostè acaba de dir respecte a la resta de tal. No és que...

Mireia Boya e Busquet

Perfecte.

Carlos Quílez Lázaro

...«me llama la atención que usted no haya dicho esto»... Bé, si em deixa cinc minuts més, ho hauria dit.

Mireia Boya e Busquet

D'acord. Per què no es van encarregar aquests *barridos* a la seu d'Antifrau, als mossos? Perquè això, normalment, ho fan els mossos. Per què es va optar per contractar l'empresa d'aquest senyor, lligat a l'«operació Catalunya»?

Carlos Quílez Lázaro

No ho sé –no ho sé. Francament, no ho sé. El lògic és que haguessin estat els mossos. Jo crec que, fins i tot, algú li va dir al director que ho fessin els mossos, el director... Algú li va dir –que no era jo, perquè jo, a més, de qüestions tècniques no tinc massa idea, d'electrònica i tecnologia. Crec recordar que algú, proper al director, li va dir que això ho hauria de fer la policia, si tenia cap dubte. Crec que el director no...

Em sembla que va comentar que coneixia el senyor Giménez Raso. Perquè el senyor Daniel de Alfonso havia estat magistrat de l'Audiència Provincial, i crec que el Giménez Raso, que en aquell moment –o fa bastants anys– era membre de la Udyco de la policia, tinc la sensació, però ara no estic massa segur, que compartien la Comissió Provincial de Policia Judicial, en la que De Alfonso, altres jutges i policies i guàrdies civils i mossos, doncs, parlaven de la problemàtica criminal.

I jo, en aquell sentit, crec que tenien una certa amistat. I, en funció d'això, jo crec que es... Però no –no– ho sé. Per què no ho van fer els mossos? Perquè el director va decidir fer-ho així i no fer-ho aixà.

Mireia Boya e Busquet

L'empresa de Giménez Raso, que és Servicios de Investigación y Detección, té un altre administrador, que és el senyor Rafael Redondo Rodríguez, que és soci amb en Villarejo a vuit empreses més.

Carlos Quílez Lázaro

Sí.

Mireia Boya e Busquet

Sabia vostè que l'empresa contractada estava vinculada al comissari Villarejo?

Carlos Quílez Lázaro

No. No sabia ni quina era l'empresa contractada. No. Sé que van venir el senyor Giménez Raso amb unes persones de Madrid. Però no sé ni tan sols si eren d'una empresa o eren *freelance*, o eren... No ho sé –no ho sé.

Mireia Boya e Busquet

Qui va seleccionar aquesta empresa?

Carlos Quílez Lázaro

L'hi dic, el Daniel de Alfonso.

Mireia Boya e Busquet

Giménez Raso és jutjat el 2012, al cas Macedònia, i torno al començament, per on començava, per aquesta trama de policies corruptes i narcotraficants...

Carlos Quílez Lázaro

No –no. No va ser jutjat per l'operació Macedònia. No ha estat imputat mai, ni com a testimoni, a l'operació Macedònia.

Mireia Boya e Busquet

En tot cas, en aquesta trama és..., bé, es va robar un contenidor amb dos-cents quilos de cocaïna al port de Barcelona...

Carlos Quílez Lázaro

Ja, però no és l'operació Macedònia, i si vostè...

Mireia Boya e Busquet

...i el narcoconfident és el que li deixa els diners per comprar-se la moto.

Carlos Quílez Lázaro

...i vostè hauria d'estar millor documentada per saber que el senyor Raso no va estar implicat a l'operació Macedònia. Perquè jo li he de respondre sobre coses que siguin objectives. Si em pregunta si aquest senyor està a l'operació Macedònia, no està a l'operació Macedònia. I l'operació Macedònia..., cregui'm que me l'he llegit de dalt a baix.

Mireia Boya e Busquet

Com a segon del senyor De Alfonso...

Carlos Quílez Lázaro

No, jo no era el segon del senyor De Alfonso.

Mireia Boya e Busquet

Home...

Carlos Quílez Lázaro

Jo mai he estat el subdirector.

Mireia Boya e Busquet

Com a cap d'Anàlisi de l'Oficina Antifrau, vostè era coneixedor de les reunions, a Interior, amb el ministre Fernández Díaz..., del senyor De Alfonso amb el ministre Fernández Díaz: n'era coneixedor, d'aquestes reunions?

Carlos Quílez Lázaro

Vamos a ver, yo..., li ho explicaré. Jo no era coneixedor de les reunions ni, naturalment, he estat en cap de les reunions. Jo crec que en la primera de les reunions, estic... Això m'ho van fer veure uns companys, amics, que encara tinc a l'oficina, que la primera de..., la data de la primera reunió jo estic en els... Pensi que jo tenia rang d'alt càrrec, dintre de l'oficina, i vaig demanar..., li vaig demanar la baixa, volia marxar de l'oficina i per motius, que són molts i que no venen al cas, i li vaig dir al director..., li vaig donar els preceptius, penso que eren vint, trenta dies, per marxar. Doncs, crec que la primera de les reunions es produeix quan a mi em falten cinc dies per marxar de l'Oficina Antifrau.

La segona de les reunions, ja ni tan sols estic a l'Oficina d'Antifrau. I jo crec que el director, però crec, perquè no ho sé, perquè en aquestes reunions, li he de dir, se-

nyora diputada, que en totes aquestes i en totes les altres reunions que feia, anava aquest senyor sol.

Però, com que vostè m'ha preguntat, i jo tinc l'obligació de dir la veritat, si jo sabia de que..., m'ha semblat, bé, amb el ministre... Mentre jo estava jo crec que no es va reunir mai, que jo sàpiga. I li diria que no es va reunir mai, quasi afirmant-ho, perquè el senyor De Alfonso tenia la característica –jo no parlaré de «defecte», perquè no soc qui per parlar de defectes ni de virtuts de ningú, no? Però sí que tenia la característica de tenir una loquacitat extraordinària, de tal forma que totes aquestes reunions que mantenia a Madrid, totes aquestes qüestions, les sabia mig Barcelona.

Mireia Boya e Busquet

Qui... Sap vostè qui va fer o encarregar la famosa gravació entre Fernández Díaz i De Alfonso? Sap qui ho va fer? I si té alguna relació amb aquesta empresa tecnològica que va fer...

Carlos Quílez Lázaro

El barrido...

Mireia Boya e Busquet

...l'escombrada..., el *barrido* a l'Oficina Antifrau?

Carlos Quílez Lázaro

No tinc ni idea, de qui va fer la... Jo tinc la sensació..., la Patricia, que en sap molt més d'això, i jo espero que quan hagi prescrit el delictes i puguem tenir un sopar amb una copa del que sigui de més, la Patricia i jo, vejam si la puc enganyar i m'ho explica, no?

Però, vaja, jo crec que és evident que algú d'Interior, enemic del ministre de l'Interior. Però això és una opinió que no tingui en compte, perquè és una opinió...

Mireia Boya e Busquet

El 2012, quan la CUP va entrar al Parlament, vostè fa una visita al grup parlamentari, es presenta i ofereix els seus serveis i els seus contactes a l'exdiputada Isabel Vallet. Amb quin objectiu?

Carlos Quílez Lázaro

No és...

Mireia Boya e Busquet

I això és normal en tots els grups parlamentaris?

Carlos Quílez Lázaro

No és cert. Jo vaig anar a parlar amb la Isabel, vaig... Penso que ella va trucar per alguna qüestió d'alguna denúncia... No puc recordar si era per alguna denúncia i tal.

Ens vam veure aquí al Parlament, efectivament, i jo li vaig dir que si des de... Penso que estàveu investigant alguna qüestió relativa a Sanitat. I jo li vaig dir: «Escolta'm, si vols tenir algú a qui recórrer...» No, ja havíeu presentat, efectivament, havíeu presentat una denúncia d'alguna cosa de Sanitat que estava en marxa i ella es va interessar per aquesta investigació. Jo, com que d'aquesta investigació no li vaig poder dir res, ella em va dir que tenia molta més informació, i li vaig dir: «Escolta, doncs, fem un fil directe. Si tens alguna informació que pugui ser del nostre interès o creguis que pot ser competència de l'oficina, doncs, aquí em tens per rebre-la.» Sí.

Mireia Boya e Busquet

Són normals aquestes col·laboracions?

Carlos Quílez Lázaro

Sí.

Mireia Boya e Busquet

Amb la policia també?

Carlos Quílez Lázaro

Amb alguns de vostès ho hem fet.

Mireia Boya e Busquet

Amb la policia també? O només amb els grups parlamentaris?

Carlos Quílez Lázaro

No, amb les forces socials i econòmiques. Recordo que també vam tenir reunions amb gent de l'empresariat, amb gent dels sindicats, que tenen molta informació.

I, efectivament, es van establir contactes que alleugeraven molt i facilitaven molt el flux de comunicació: «–Escolta'm, tenim un tema. Mira, volem presentar una història i tal i tal, no sé què... –Hòstia! Doncs, estupend, doncs, veniu demà que us prepararé per al matí... No veniu demà, veniu demà-passat, que demà estic fora...» O jo, o qualsevol dels meus... Dic «jo», perquè a la direcció d'anàlisi rebíem això. Llevat de que fos un tema molt gruixut o un tema que a mi se m'escapava, ho feia el director directament. Però el gruix, el 90 per cent dels temes era gent que venia de forma espontània o d'alguna forma era gent que, bé, doncs... Aquest contacte amb la Isabel tenia una mica aquest objectiu de dir: «Escolta'm, no se què deus pensar de l'oficina, però en tot cas... Hòstia, amb mi tens una via d'entrada...» No sé com dir-t'ho, no? Però ho fèiem amb tots, amb sindicats...

Recordo que també ho vam fer amb el Barça, en una reunió amb el Barça, perquè per qüestions del seu *compliance*, i no sé què, també per si tenien informacions que podien... Hi havia una àrea, a la Direcció de Prevenció, que es deia l'Àrea d'Avaluació de Riscos, i, de vegades, doncs, els estudis que ens facilitava la Cambra de Comerç i tal sobre on detectàvem més àmbit de risc, no? Per exemple, en determinats atorgaments d'obres, sota determinats tipus de contractes. Aleshores posàvem més l'accent així.

Però això, si no ens ho deia algú, doncs, nosaltres anàvem una mica perduts. Pensi que quan jo vaig entrar, vam començar de zero, érem..., i jo no soc jurista –jo no soc jurista–, vull dir..., estava una mica en aquest sentit perdut. I vam establir bastants contactes que van ser bastant..., prou interessants, sí.

Mireia Boya e Busquet

«El presidente del Gobierno lo sabe. Yo se lo dije a él, es un hombre de lo más discreto. Por supuesto, su mano derecha no sabe lo que hace su mano izquierda. Jorge Fernández Díaz.» Vostè ha dit que ni Rajoy ni Soraya ho saben. Està vostè afirmant que Fernández Díaz menteix en aquesta conversa amb el senyor De Alfonso, o té alguna prova de que Rajoy no ho sap?

Carlos Quílez Lázaro

No, jo li he comentat que era una interpretació. Jo crec que el senyor Fernández Díaz menteix. Però ho crec, eh?, igual no, igual els hi va dir, però jo crec que menteix. O sigui, no m'imagino la vicepresidenta del Govern maquinant amb aquesta gent, que són Pepe Gotera i Otilio.

Mireia Boya e Busquet

Té vostè algun familiar directe que treballi en algun dels cossos de seguretat de l'Estat?

Carlos Quílez Lázaro

No.

Mireia Boya e Busquet

No té un...?

Carlos Quílez Lázaro

Vaig tenir un... Digui'm.

Mireia Boya e Busquet

No té un cunyat que treballa, treballava, a la Jefatura de Policía de la Via Laietana i als dinars de Nadal, doncs, potser intercanviaven recíprocament informacions?

Carlos Quílez Lázaro

Il·lustríssima diputada, li demano, si us plau, com a ciutadà, que es documenti bé, perquè no he tingut mai cap, *para mi desgracia*, familiar ni a la Prefectura, ni als Mossos ni a la Guàrdia Civil, ni..., no sé què de dinars, ni res.

Mireia Boya e Busquet

Vostè quan deixa Antifrau, se'n va a treballar... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Se li està acabant el temps.

Mireia Boya e Busquet

Quant em queda per...? Quant de temps em queda?

La presidenta

No li queda temps.

Mireia Boya e Busquet

No em queda temps.

La presidenta

Vagi acabant.

Mireia Boya e Busquet

Faig l'última pregunta. Dues molt ràpides. La primera: vostè creu que encara continua l'operació Catalunya? I la segona: ara que treballa a *Crónica Global*, que és un diari que està finançat per empresaris que també financen Ciutadans, i que també financen Societat Civil Catalana, de fet, vostè està en contacte amb un dels periodistes que estan allà, que és un PSC, que és un dels fundadors de Societat Civil Catalana, que és el Paco Moreno. La Patricia López va dir que Societat Civil Catalana era «uno de los nuestros», que és..., i Societat Civil Catalana, doncs, finança, indirectament, *Crónica Global*. Quina és la relació entre els mitjans de comunicació i l'operació Catalunya? Encara continua aquesta operació Catalunya? I des de *Crónica Global*, vostè està fent el seguiment d'algun polític català en actiu, independent, últimament?

Carlos Quílez Lázaro

Jo, francament, no sé per què diu aquestes barbaritats. O sigui, no sé per què... Quin sentit té, és a dir, empastifar una qüestió perquè jo respongui donant per bona aquesta empastifada, no? Que jo sàpiga, el senyor Moreno ja fa mesos que no està a *Crónica Global*; *Crónica Global* no sé qui la finança. Qui no la finança és el poder públic català amb cap subvenció, perquè el consell d'administració i el consell editorial de *Crónica Global*, fins on jo sé –jo soc un *humilde* redactor, no ho sé–, no rebem ni un duro ni volem un duro de cap administració, no només de la Generalitat, de cap administració, per mirar de tenir, amb el compromís que tenim amb els lectors, el marge de llibertat més ampli.

A mi em consta que altres mitjans sotmesos i subjugats per segons quines ajudes públiques, doncs, tenen una llosa a sobre que jo, per exemple, no tinc. Això per una banda.

Mireia Boya e Busquet

Per això ha signat un conveni de col·laboració amb *El Español* de Pedro J., que sí que és un dels periodistes que s'ha comprovat que forma part d'aquesta trama de l'operació Catalunya, i intercanvien continguts...

Carlos Quílez Lázaro

Pedro J. forma part de l'operació Catalunya?

Mireia Boya e Busquet

Això ens van explicar dilluns.

Carlos Quílez Lázaro

Pedro J. forma part de l'operació Catalunya? Pedro J. ha comprat...

Mireia Boya e Busquet

Li ho pregunto.

Carlos Quílez Lázaro

Pedro J., que és un home de negocis, a banda d'un gran periodista, ha vist que *Crónica Global*, que ha passat en un any de 170.000 lectors a 1.700.000, era una bona oportunitat de negoci i ha comprat el 20 per cent de les accions. *Punto pelota*. I que vostè situï el senyor Pedro J. Ramírez dintre de l'operació Catalunya... Miri que jo conec aquells que han rebut el *dopaje* per part d'aquesta gent, o alguns d'ells, i el senyor Pedro J...

Mireia Boya e Busquet

No, no, jo no el situo, suposadament i amb les declaracions de la compareixença de fa dos dies.

Carlos Quílez Lázaro

No, doncs, vaja...

Mireia Boya e Busquet

L'hi pregunto –l'hi pregunto.

Carlos Quílez Lázaro

...no ho vaig sentir, i..., ha estat, del meu punt de vista, tan radicalment equivocades... El senyor Pedro J. no està *para* aquestes *labores*, des de cap mena de...

Però, la veritat és que allucino bastant, perquè, jo que soc un xarnego orgullós, i un català que m'estimo molt el meu país, i quan he començat el meu dallò he parlat de l'orgull i l'honor que em suposa venir a parlar davant del Parlament del meu país, soc l'únic periodista català que ha tingut els collons, en dues ocasions, i pagant un altíssim preu amb amenaces d'aquesta gentussa, de parlar de «ratas con pistola y placa oficial». I que vostè estigui posant en dubte la falta de llibertat respecte a aquesta qüestió editorial del meu diari, i meva personal, és un insult intolerable.

Mireia Boya e Busquet

Això és una interpretació seva. Jo només li he fet una sèrie de preguntes.

Carlos Quílez Lázaro

Ja ens entenem, senyora diputada, ja ens entenem.

La presidenta

D'acord. Continuem pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, i té la paraula el diputat Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Bé; gràcies, senyor Quílez, per ser aquí. Jo el que li faré segurament seran preguntes més concretes, i seguiré una mica el que ha estat el seu *iter*, de la seva intervenció, que ha començat fent una referència al que és el secret de sumari, conceptualment. Doncs, la meva pregunta és: vostè creu, realment, que avui es pot parlar de que es respecta el secret de sumari en general, i, a més a més, amb expedients judicials que tenen alguna vinculació o alguna relació amb qüestions com la que estem tractant aquí? És a dir, vostè realment creu..., hem de ser el suficientment ingenus per creure que realment es respecta el secret de sumari? Aquesta és la primera pregunta.

I, d'acord amb la seva experiència, li diria: com es fa tècnicament per evitar fugues d'aquest secret de sumari? Com es fa tècnicament? Qui és el responsable, al final, de que realment aquest secret de sumari no s'acabi portant a terme?

Carlos Quílez Lázaro

Senyor diputat, jo crec que..., jo he tingut l'oportunitat de donar classes a l'Escola Judicial de Vallvidrera, a l'Escola de Policia de Catalunya, en cursos avançats d'investigació, i també a les facultats; recentment he estat a la facultat de dret, justament parlant d'això.

I quan parlo davant dels jutges..., és veritat que quan parles amb els jutges que són novells, que acaben de sortir després de cinc anys tancats en una gàbia, memoritzant com a conills tot una sèrie d'articles i vomitant-los davant d'un tribunal per guanyar bona nota, això els deixa en una situació d'absoluta separació respecte al que és la realitat de la societat, perquè de veritat estan tancats com si fos una gàbia

durant molt temps, es posen..., s'enfaden molt quan jo dic que el secret de sumari no vincula la premsa. I, bé, es posen com a motos. La vida després ja els va afeblint una mica, i van entrant una mica en raó. El secret del sumari no vincula la premsa; vincula, naturalment, el sentit comú, el sentit cívic, i la dignitat. Però el secret de sumari vincula la policia judicial, el jutge, el fiscal i l'oficina judicial, i aquelles persones que estan nomenades estrictament, diguem-ne, dintre de l'aparell de la justícia.

Li posaré un exemple molt breu, i no vull entrar en la fase *batallitas*, però fa molts anys, quan jo treballava a la cadena SER, vaig tenir informació, de primera mà, per part d'un policia que hi havia un pis a Sants dels Grapo, que en aquell moment tenia una certa..., sobretot a Galícia, un cert àmbit, diguem-ne, de virulència..., feien atracaments, i tal, que els estaven perseguint. Hi havia un personatge que es deia Fernando Silva Sande, que era el número u dels Grapo, i l'estaven perseguint. Bé, jo vaig tenir informació..., aquesta informació la vaig tenir; vaig parlar amb els comandaments de la lluita antiterrorista de la policia aquí, i em van pregar, si us plau, que no la donés perquè, efectivament, era certa, i estaven esperant que aquest senyor vingués i el detinguessin, no?

Clar, quan jo vaig parlar amb el meu director, li vaig dir: «Escolta'm, si nosaltres sortim demà explicant que aquí, a Sants, hi ha un pis *cepo*, dels Grapo, que tal i que qual, *coño*, hòstia, parlem-ne, no?» És a dir, parlem-ne; parlem-ne, no automatitzem un sí o un no, no? I vam decidir que no donaríem aquella informació, perquè s'entenia que, per bé que no hauríem comès cap mena de delictes de vulneració de cap mena de secret, hauríem fet un flaquíssim favor al que se suposa que era una *a priori* –*a priori*– investigació policial amb totes les garanties respecte, *a priori*, un personatge que és un terrorista.

No, no només això; la primera denúncia que es presenta a la fiscalia sobre el cas Intervida, el presumpte desfalc de 50 milions de dòlars dels diners dels padrins que es van «apalancar», presumptament –allò va quedar arxivat, de tal forma que parlo sempre de presumpció i inexistència de delictes–, però en aquell moment la denúncia parlava d'aquests termes. Va ser investigat durant tres anys per part de la fiscalia en fase preprocessal. Als tres anys..., des del primer dia, a Ràdio Barcelona i aquest que els parla, ho sabíem. I durant tres anys, per no fer malbé el nom de les ONG, que prou bona feina estaven fent en aquest país, i estan fent en aquest país, davant de la possibilitat que això en qualsevol moment s'arxivés, perquè pel que sabíem hi havia un «que si voy, que si no voy», per part dels investigadors, no ho tenien clar, ho vam aguantar. Quan el jutge Garzón i el fiscal anticorrupció se'n van anar a Bolívia i Perú i van fer l'entrada i escorcoll aquí baix, a la seu d'Intervida, naturalment ho vam donar.

Si ho haguéssim donat tres anys abans, senyor diputat, jo no..., més enllà de la estirada d'orelles dels investigadors, raonable, jo no hauria comès cap delictes.

Lluís Guinó i Subirós

Reconeix que en alguns casos generi indefensió?

Carlos Quílez Lázaro

Naturalment.

Lluís Guinó i Subirós

D'acord.

Carlos Quílez Lázaro

Però, diputat, miri, té tota la raó. Té tota la raó. És..., té tota la raó que, quan hi ha una entrada i escorcoll, la persona a la que van a detenir entra i s'ha d'obrir pas entre la premsa que ja està allà mitja hora abans. Bé. Doncs, és veritat, eh? És veritat, és veritat que crida l'atenció.

Ara, he sentit, no és el seu cas, ni el cas de cap de les persones que estan amb vostès aquí, però he sentit, m'he hagut de sentir de diputats, de consellers que s'han passat pel forro les deliberacions del Consell Executiu i les han filtrat al cap de cinc minuts, i al cap de dos dies estaven estirant-se els cabells perquè hi havia dos càmeres el dia que entraven a detenir el Viloca o el no sé què amb el tema del 3 per cent. Hòstia!

Lluís Guinó i Subirós

No. No ho deia per aquests casos en concret.

Llavors, pel que fa a la figura de Fernández Díaz, que vostè diu que és el vèrtex on, d'alguna manera, és qui coordina, qui planifica, qui té informació al respecte a l'operació Catalunya, vostè creu que amb la relació coneguda entre Fernández Díaz i el president del Govern, considera que realment el president del Govern tenia informació al respecte d'aquesta qüestió? Sí o no.

Carlos Quílez Lázaro

Senyor, diputat. Me la formularà quatre o cinc vegades i les quatre o cinc vegades li he de respondre el mateix. Jo... i ho he publicat, li dic perquè ho he publicat. I intento publicar coses de les que estic..., diguem-ne, que han passat el control de la veracitat i em puc equivocar, eh? I em puc equivocar.

Jo crec que el senyor ministre, amb el ministre..., jo crec que el ministre menteix quan diu que «el señor Rajoy está al cabo de la calle de esta historia». Però potser sí, però potser sí. Potser sí. Jo crec que no. Crec, no ho sé. Jo diria que no.

Lluís Guinó i Subirós

Vostè ha començat dient també que tot això va començar amb el dinar de La Carga. El paper d'Alicia Sánchez-Camacho, en concret, des de la gravació del dinar fins tot el procés judicial que ella mateixa va endegar davant dels jutjats de primera instància per protegir-se, i, fins i tot, va venir aquí al Parlament i va fer unes declaracions que, des del nostre punt de vista, va pràcticament mentir en seu parlamentària. Troba des d'un punt de vista ètic, que en aquest cas sigui, per exemple, vicepresidenta del Parlament espanyol a les Corts Generals? Des d'un punt de vista ètic estic parlant, estrictament.

Carlos Quílez Lázaro

L'ètica és molt subjectiva. A mi em grinyola una mica, sí. Però és una qüestió molt subjectiva, eh?

Lluís Guinó i Subirós

Llavors, ha comentat vostè que es tractava... Ha dit que era un grupet de la policia. Amb tot el que hem sabut, que ens estan exposant, que vostè explica, que ens explicaran segurament i el que van explicar dimarts passat a la tarda dos periodistes amb molta valentia, vostè creu que només es tracta d'un grup molt concret de la policia, atès el desenvolupament de les seves accions, de les seves activitats; atès que han falsificat informes, que realment el que buscaven i no trobaven ho fabricaven i, a més a més, en un moment determinat fins i tot van elaborar uns informes que certament reconeixen que han estat falsificats.

Llavors, aquesta concentració només en un espai molt concret de la policia és contradictori. Llavors, quan dimarts passat posaven sobre la taula la transversalitat d'aquest problema, precisament, el que s'estenia era la sensació que no només afecta directament l'operació Catalunya, sinó que aquest era un problema a dins de la policia, però que afectava no només un grup en concret sinó que aquest grup tenia relacions i vinculacions amb pràcticament tant amb la fiscalia –que es va posar sobre la taula l'altre dia aquí– que també li volia preguntar, quin paper té la fiscalia davant d'uns fets que semblen o que són indiciàriament que haurien de comportar algun tipus d'acció per part de la fiscalia que no s'ha portat a terme fins ara, per exemple.

Llavors, davant d'aquesta actitud, davant de la gravetat dels fets, com valora, precisament, el paper de la fiscalia? I com valora que nosaltres, des d'aquest punt de vista, considerem que això no és una qüestió només estricta d'un grup molt concret de policies sinó que hi ha algú que els dirigeix, algú que, a més a més, planifica, perquè vostè mateix ha dit que això era una acció absolutament planificada i premeditada. Per tant, qui planifica i qui porta a terme aquesta acció premeditada, m'agradaria a veure si la pot concretar una mica. Perquè sinó acabem amb la sensació de que ens repetim en determinats conceptes i no concretem quina és la línia concreta.

Carlos Quílez Lázaro

Intento donar la màxima informació que tinc, si no en dono és perquè no en tinc. No li ho puc concretar.

Miri, li llegiré un paràgraf d'un dels informes del Villarejo, que fa referència a això. Miri, ja ho veurà. Perquè vegin el to, quan jo parlo de que efectivament s'ha de separar el que hi hagi de corrupció dintre d'alguns partits que formen part del procés, ja sigui l'antiga Convergència o bé Unió o qui sigui, i la manipulació que està fent aquesta policia, diu aquest informe, diu: «Igualmente, se le ofreció la posibilidad de contactar con –no diré el nom–, la eterna amante de Jordi Pujol, padre. Y en la actualidad, muy despechada por el trato lejano que recibe, alentado por Marta Ferrusola, a fulanita se le comentó que, aun cuando no aportara datos, el mero contacto con ella sería destabilizador para el clan Pujol y ello podría llevarles a cometer algunos rentables errores judicialmente.» Esto es... operació Catalunya. Això és l'operació Catalunya. És a dir, anem a picar, anem a provocar i, si no hi ha re, almenys els posem nerviosos i tal. Això és operació Catalunya.

Lluís Guinó i Subirós

Però això és gravíssim, no?

Carlos Quílez Lázaro

Això és gravíssim.

Lluís Guinó i Subirós

Vostè té la sensació que alguna institució judicial o de la fiscalia hagi pres cartes en l'assumpte? Jo, precisament, després de la intervenció de dimarts dels dos periodistes de *Público*, vaig pensar –i n'hauem de parlar segurament al grup parlamentari– que algunes de les qüestions que es van plantejar, no sé realment si tenen realment recorregut judicial, ateses les manifestacions que es van portar a terme. Tal vegada, la gravació de la intervenció dels dos periodistes que es va fer aquí, és probable que tingui recorregut, fins i tot a nivell judicial, per això li ho deia.

I, llavors, una altra qüestió i preocupant. I a mi em sembla que és preocupant no només per als que estem aquí sinó per a la societat en general i per als mitjans de comunicació. Vostè ha explicat que es compra i ven la informació d'una manera que sembla el mercat de Calaf això. Llavors, em pot explicar com funciona o quins mecanismes es donen? I realment la compra-venda d'informació és tan habitual i tan general?

Carlos Quílez Lázaro

Miri, jo crec que «no corren buenos tiempos» per a aquest ofici de periodista, en general. Jo ja fa trenta anys que m'hi dedico i tinc la teoria o tinc la sensació –i ho he viscut en la meua pell– que l'objectivitat no existeix. No *vamos a caernos de la higuera...* a aquestes alçades, no? Però es pot ser al més objectiu possible o descaradament i barroerament subjectiu. I jo crec que, si el periodisme en aquests moments, si em permeten un exemple, i encara que em surti un minut només de les respostes. Si el periodisme és, per posar una cosa tangible, la retransmissió d'un partit de futbol des de la grada, un locutor de ràdio que diu: «La porta el Messi..., se la quita Ronaldo, la coge el otro, chuta, gol, minuto no sé qué y tal, tal, tal», mai –mai–, objectiu, però amb dades més o menys empíriques, allò era el periodisme d'abans. El periodisme d'ara és el locutor, a dintre del terreny de joc, retransmetent el partit, donant cops de colze a aquell de l'equip amb qui no vas i donant una ampolla d'aigua al company de l'equip del partit que retransmet amb qui sí que vas.

D'aquest magma putrefacte surt un missatge periodístic que ens arriba als ciutadans. I això està passant ara. Vull dir, estan passant coses tan kafkianes com, per exemple, que allò que ens explicaven els mestres, el Martí Gómez, o aquests periodistes..., el Xavier Vinader, els periodistes referencials, almenys per a la meua generació, no?, que ens deien: «Mira, a l'època de la dictadura, o a l'època dels anys setanta i tal, doncs, hi havia un nebot del governador civil... *que le habían pillado dándole una hostia a una puta y no sé qué, no sé cuántos y tal*. Jo sabia que era el nebot del governador, però, si ho deia al meu diari, no sortiria. Aleshores, donava les inicials i tal, intentant... Clar, a l'endemà venia el director i et deia: «–Pero ¿cómo no me avisó que fulano es el hijo del gobernador o el primo del gobernador? –Oye, no lo sabía, señor director», i tal i tal, no? I si s'assabentava que això era així, el que feien aquests Martí Gómez, aquests periodistes, era trucar al company del diari del costat i dir:

«Oye, me lo han pillado, dalo tú», i tal i tal. Això està passant ara –això està passant ara. Per això li dic que..., són malos tiempos para el rocanrol, ¿no?

Lluís Guinó i Subirós

Vostè ha treballat amb Daniel de Alfonso, a l'Oficina Antifrau. Em vol explicar exactament què feia el senyor De Alfonso reunit amb el ministre de l'Interior i dient que s'havien carregat, per exemple, un concepte tan trist, i tan vergonyós, i tan barroer, el sistema de salut d'aquest país? Què feia el director de l'Oficina Antifrau reunit amb el ministre de l'Interior?

Després ja li preguntaré realment qui creu que el va gravar, però és que què feia aquest senyor, que tenia la confiança absoluta, va tenir la confiança..., no absoluta, va tenir la confiança d'aquest Parlament per, precisament, dirigir l'Oficina Antifrau. Que, per cert, ens vam equivocar. Però, què hi feia aquest senyor conspirant amb el ministre de l'Interior i explicant aquestes qüestions? I a més a més, mentint, perquè el sistema d'aquest país no l'ha destruït ni el destruirà el senyor De Alfonso, ni que ho intenti, però la sensació...

La presidenta

Diputat, hauria d'anar acabant, eh?

Lluís Guinó i Subirós

Ja –ja–, vaig acabant. Expliqui'm, si us plau, que vostè ha treballat amb ell, exactament per què va anar al ministeri, exactament per què va comentar el que va comentar i què li sembla que buscava, certament, aquest senyor allà.

Carlos Quílez Lázaro

Sí. El senyor De Alfonso era una mica l'antítesi del senyor David Martínez Madero, *en el fondo y en la forma*, conceptual. Abans m'he referit al senyor Martínez Madero i crec que queda perfectament clara aquesta dicotomia, des del punt de vista de la seva plasmació en el món que l'envoltava.

I ha de saber que des de fa quatre anys..., des del dia que vaig marxar de l'Oficina Antifrau, amb el senyor De Alfonso, tinc zero contacte, ni per Nadal, ni per WhatsApp, ni per re; no sé re d'ell en quatre anys ni ell de mi en quatre anys. Suposo que això és una informació que també vostè ha de saber.

I ha de saber que algunes de les persones que en un moment donat estàvem en reunions de direcció, quan ell explicava, ja aleshores, ell, sense que ningú li digués, perquè ell havia fabricat, ell, aquesta cosa de..., bé, no sé si amb bona intenció o fruit d'un..., no ho sé, no soc psicòleg, no? Però va fabricar... «Home..., esto lo hemos de arreglar, porque yo tengo mi candidato, porque no sé qué, no sé cuántos.» Més d'un li dèiem..., jo recordo que li vaig dir una vegada: «–Oye, pero ¿te tienes que meter aquí? Pero si estamos con cuarenta ayuntamientos, con chorizadas, tenemos no sé qué... ¿Te has de meter en este rollo? Pero si ni te va ni te viene, y tal y cual. –No, déjame –déjame. Yo sé lo que hago. –Bueno, pues, tira millas.»

Lluís Guinó i Subirós

Bé, jo..., i ja per acabar, una cosa que és... Vostè ha dit que hi ha gent que l'amenaça. Exactament, pot dir qui l'amenaça i per què, exactament, a vostè?

Carlos Quílez Lázaro

Sí –sí. Jo tinc whatsapps del senyor Villarejo amb un to amenaçant, sibil·linament amenaçador, però suficientment amenaçador com perquè me'ls miri tres vegades, i naturalment els he posat en coneixement de la policia.

Lluís Guinó i Subirós

Per tant, la policia ja ho sap?

Carlos Quílez Lázaro

Sí, per informacions que jo els he donat.

La presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Lluís Guinó i Subirós

Moltes gràcies.

Carlos Quílez Lázaro

No –no–, únicament que sento no poder ser més concret. Queden moltes coses *en el tintero*. M'agradaria haver pogut explicar algunes qüestions referides als últims episodis que tenim amb la fiscalia i amb els fiscals que porten el 3 per cent, perquè, vaja, crec que hi ha coses que són inacceptables. També, el com i de quina manera s'està revifant el tema Pujol a Madrid, no?, per quina porta està entrant la informació i quin tipus d'informació. Però, bé, diguem-ne, el gruix o el que jo més, diguem-ne, tangible podia explicar, crec, de l'operació Catalunya, ja m'ho han plantejat vostès.

Sí que voldria comentar només un detall: l'operació Catalunya neix a La Camarga, per posar una data a partir de la qual s'arrenca aquest embut on van a parar moltes informacions. Però jo els vull recordar que amb aquest fiscal, Sánchez Ulled, i amb un fiscal que es diu Fernando Bermejo, que eren els dos delegats de la fiscalia anticorrupció aquí, van venir un grup d'aquests policies que formaven part d'aquest aparell de *soldados* de l'operació Catalunya per mirar de fer una entrada i escorcoll a Convergència, en el marc del tema Palau, davant de la flagrància dels indicis que aportaven en aquests informes.

Els dos fiscals, tan injuriats i tan no sé què, van dir que era inacceptable, que era pràcticament insultant aquest informe, i que naturalment es negaven a entrar a Convergència. Només quan s'han acumulat proves feaents en base..., i anys després, en base a altres informacions policials, han decidit, encertada o desencertadament, dur a terme aquesta diligència, que uns anys enrere van negar.

Ho dic perquè no posem a tothom en el mateix sac, tots amb els defectes i virtuts que tots tenim, però no posem a tots en el mateix sac, perquè, quan jo parlo de salvapàtries, parlo d'un grup que tenen noms i cognoms i que es retroalimenten, i que, vaja, si no estaríem en un país tercermundista, no?

La presidenta

Doncs, reitero l'agraïment per haver vingut a la comissió d'investigació. Han estat gairebé dues hores de compareixença i ha pogut respondre tots els grups.

Carlos Quílez Lázaro

Gràcies a vostès.

La presidenta

Malgrat que ens aniria molt bé tenir un temps il·limitat, és impossible de poder-ho gestionar en el Parlament de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

Suspenem la sessió cinc minuts, per poder dir adeu i donar la benvinguda al David Fernàndez, i fer una mica de pausa.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i deu minuts i es reprèn a les cinc i dos minuts.

La presidenta

Molt bé.

Compareixença de David Fernàndez, periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya

357-00488/11

Doncs, continuem la sessió de la Comissió d'Investigació, amb el punt número 2 de l'ordre del dia, que és la compareixença del David Fernàndez, periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya. Se'm demana que pugui ser al màxim d'estricta amb el temps, i jo també vull ser al màxim d'estricta amb el dret a la informació cap a aquest Parlament i a la ciutadania. Com que sé segur que el senyor David Fernàndez comparteix que és molt difícil conjuminar les dues coses, però que ho compren, pregaria no només a ell, sinó a tots els grups, que siguem al màxim de concisos. I, tot

i així, continuaré en la meua línia de que, quan crec que és important el que es diu, es deixi un petit marge de flexibilitat.

Sense més, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández Ramos (periodista i exdiputat al Parlament de Catalunya)

Gràcies, presidenta. I bona tarda a totes i a tots i a alguns excompanys d'hemicicle. Molt breument, aprofitant ja directament el que deia la presidenta i a risc de fer més titular, que si algú té després preguntes desenvolupo, primera, un recordatori: ahir va fer vint-i-cinc anys de l'assassinat de Giovanni Falcone, icona en la lluita contra el silenci. I aquell mirall, encara avui, en el present cas d'aquesta comissió d'investigació, ens ajudarà a quines són els traves i les dificultats sempre, a l'hora d'esbrinar dinàmiques de guerra bruta.

Una segona, que és una prèvia metodològica, i jo segurament afirmaria, d'entrada, que tot ha estat dit i s'ha publicat moltíssima informació, i que la pregunta fonamental no és acabar de saber què ha passat sinó com és que encara no hi hagi una resposta institucional, que no hi hagi una resposta jurídica, que no hi hagi detinguts i que no hi hagi imputats judicials, amb tot el que ja se sap. Però, bé, forma part de la mateixa lògica del que caldria qualificar com a guerra bruta.

I, per tant, com tot ha estat dit i molt ha estat publicat, jo crec que l'aportació que podem fer és més donar un marc conceptual, memorial i operatiu de què és la guerra bruta, què són les clavegueres de l'Estat, i fer-ho des de la dinàmica i la pràctica i l'aprenentatge d'en Xavier Vinader: ara preguntar, preguntar, repreguntar i contrapreguntar.

Arrancaré amb tres cites inicials sobre el clavegueram estatal, perquè la teoria de la negació és pròpia d'aquells que bordegen aquest tipus de trama, que estan tota la vida negant-ho. Són d'eminència calat polític, eh? La primera és de Felipe González, que va dir que la democràcia es defensava també a les clavegueres. Per tant, primer reconeixement explícit: que les clavegueres existeixen.

La segona és una publicació del 2002, del *Financial Times*, on parla d'un gol judicial a l'Estat espanyol. Ho va cronicar un altre mestre, que és en José Martí, que va treure fil a aquell..., i poc després, un any després venia el tancament d'*Egunkaria*.

I aquell fil de l'alt judicial de *Financial Times* deia que era un GAL que no assassinava, que no disparava, que no enterrava en cal viva sinó que suspenia drets i llibertats fonamentals, que ordia processos judicials sense garanties i sense proves i, fins i tot, sense delictes i que operava. Recordareu que el tancament d'*Egunkaria* va acabar el 2011, amb una sentència bíblica a l'Audiència Nacional dient que estava fora de l'ordenament jurídic aquell tancament i que no tenia habilitació constitucional directa.

I una tercera cita, que diu: «Hay cosas que no se hacen. Si se hacen, no se dicen. Y si se confirman, se desmienten.» Ho va dir el general Sáenz de Santamaría, responsable dels serveis secrets de l'Estat espanyol durant molts anys. Abans, el general Cassinello havia dit: «Algunas cosas es mejor que no se sepan nunca.» I també era el director dels serveis secrets a l'Estat espanyol. Tots dos, òbviament, en el cas de la Guàrdia Civil.

Aquest senyor Cassinello deia una altra cosa interessant: «Lo más preciso siempre es destruir la causa política, económica o social.» I els recordaré que en el cas dels GAL, quan parlem del GAL real, l'informe final de fiscalia deia que era «una mafia donde decir la verdad se interpreta como una traición».

Dit això, i on vull anar a parar? Que això que esteu investigant, en aquesta imprescindible comissió d'investigació parlamentària, no és nou. Hi ha uns antecedents, hi ha uns precedents, hi ha l'antologia i hi ha l'hemeroteca. Aniré molt lluny però tornaré molt –molt– a prop. Des del cas Scala, amb infiltrats policials, com el cas Gambin, que va significar la destrucció de la CNT; el mil nou-cents..., al final de la dictadura fins a l'afer Cubillo, amb Martín Villa directament implicat, fins a la Batalla de València, amb violència policial i ultradretana amb cobertura estatal.

Fins al recent cas dels Jocs Olímpics del 1992, tots sabem que hi ha dos infiltrats, Mikel Lejarza i Josep Maria Aloy, que casualment en les connexions de la claveguera també connecten amb un altre nucli de poder, que és Javier de Godó, que va estar imputat i investigat per espionatge il·legal en aquelles batalles pel futbol de

principis dels noranta, i on va ser condemnat un tinent coronel de CSIT, a part del mateix Mikel Lejarza.

O aquell terrorisme ultradretà que vam viure a finals dels vuitanta a Catalunya, que es deia a Milícia Catalana, i que es va acabar el dia que l'explosiu va esclatar dins d'una casa d'un membre del Cos de la Policia Nacional. N'hi ha més, entre el 94 i el 2004, els moviments socials de Catalunya vam denunciar i detectar la presència de més de set infiltrats de diferents cossos policials, que treballaven, òbviament, fora del marc jurídic, que es van inventar fins i tot un grup armat, Acció Radical Catalana, que quan es va investigar va resultar que eren dos agents policials del CNP qui els havia protegit.

Recentment, saben vostès que des de l'any passat hi ha una causa oberta per la valentia d'un militant llibertari, que es diu Quim Gimeno, que ha estat..., ha sigut..., ha tingut un intent de captació per part de la Via Laietana, de la brigada d'informació de la Via Laietana, a canvi de diners, donar informació política sensible sobre els moviments socials. En aquests moments hi ha una causa oberta als jutjats, hi ha dos policies imputats, un d'ells quatre cops denunciat per maltractaments i per tortures.

Per tant, és una constant històrica i la guerra bruta, com diuen els advocats que ho coneixen bé, de l'acusació popular contra els GAL, és un botó, és un dispositiu que s'activa quan cal.

I a l'Estat espanyol, i ningú millor que Zarzalejos ho ha explicat –després acabaré amb les seves paraules–, perquè es va desfermar aquesta periodísticament anomenada «operació Catalunya» però que sens dubte existeix.

És veritat també, com van dir brillantment, no?, els companys de *Público* –i no afegiré res més al que han dit–, que cal també tenir clara la batalla interna dins dels serveis d'intel·ligència. Això, estem parlant del Cos Nacional de la Policia; hi ha altres cossos, hi ha el CNI, no?, hi ha la mateixa Guàrdia Civil, però, això, estem parlant, únicament, del Cos Nacional de Policia i també de les seves batalles internes. Mai ningú en sap res, això és conegut, aquesta teoria de la negació; però permeti'm recordar-los que Jorge Dezcallar, director de CNI, va dimitir el 18 de maig de 2003, després dels atemptats, criticant l'ús partidista per salvar la imatge personal de José María Aznar en aquells moments. Ja van tres cites de tres exdirectors dels serveis secrets de l'Estat espanyol.

L'operació Catalunya, molt sintèticament, òbviament és una operació d'estat, tots els noms han estat dits. És una trama de la guerra bruta, paral·lela, fora de tot ordenament jurídic al marge de qualsevol marc processal i fora de tot control públic i polític, sota direcció, monitorització i control polític. S'ha dit que comença a La Camarga; jo no crec que comenci a La Camarga, comença el 2012, quan hi ha un canvi en l'actitud del que és Convergència Democràtica de Catalunya; això ho expressa clarament el senyor Zarzalejos, el que passa, que hi ha una informació del 2010 que es guarda i es reserva. I La Camarga té aquests dos fets clars, no? Una, que hi ha un espionatge polític privat, es recorre a agències privades d'espionatge; i, l'altra, que la senyora Alicia Sánchez-Camacho està dos anys sabent que hi ha un delictes comés pel fill del Jordi Pujol i no fa res, i caldria qualificar-ho d'encobriment.

En tot cas, els noms..., jo crec que l'estructura operativa quan es deia «jo no diria ni que són salvapàtries ni que són autònoms ni que són incontrolats», no, sempre que hi ha dinàmiques de terrorisme d'estat o de la guerra bruta, sempre s'ubiquen unes seccions o unes unitats des d'on operar en aparent marc legal i cobertura institucional. És obvi que els noms hi són tots: el senyor Jorge Moragas; el senyor Jorge Fernández Díaz; el senyor Eugenio Pino, amb la confiança de sempre del senyor Fernández Díaz; els policies, o expolicies, o policies amb dobles activitats, o policies empresaris: José Manuel Villarejo, Marcelino Martín Blas, José Luis Olivera –jo crec que és important la figura d'Olivera– i José Ángel Fuentes Gago, tots ells condecorats o ascendits en els darrers anys, que ho fan a través, també, d'altres policies o empresaris en excedència, com el Rafael Redondo o el Giménez Raso, que es qui connecta, i jo crec que aquesta és una part important a Catalunya, amb els exdetectius de Método 3, Julián Peribáñez y Antonio Tamarit, que són els qui fan treball de camp que, suposadament, segons els informes del mateix Villarejo, contactarien amb fonts aquí a Catalunya i entre altres sindicalistes d'algun sindicat dels mossos d'esquadra.

La resta, ja ho saben tot, crec; que hi ha Victoria Álvarez, també, captada en el seu moment. El 2010 no li diuen res, però el 2012 el Moragas li diu: «Salva Espanya», i se l'emporten, la van a buscar directament i la porten a Madrid, perquè declarar i hi ha també Javier de la Rosa.

I aquests són els noms que estan al taulell, un sistema dual, un sistema paral·lel amb aquests peons, a Catalunya i, si això és el que sabem, la pregunta és: què és el que no sabem, no? I si això és una part de la intel·ligència de l'Estat espanyol, la que correspon al CNP, què estan fent la resta de dispositius militars i policials? Perquè si fem el contínuum, tenim els gravíssims atacs informàtics del 9-N, que això no ho fa qualsevol. Això ho paguen els estats i les clavegueres dels estats, com hem vist en el darrer any en altres processos electorals, està determinat que el tràfic i el trànsit venia d'Ucraïna o de Rússia, això no costa, pel cap baix, menys de cent mil euros, i també sabem que molts serveis secrets contracten aquest tipus d'atacs.

Tenim els favors de Margallo i les pressions diplomàtiques internacionals des de la més ridícula i inquisitorial: prohibir *Victus*, a Amsterdam, fins a altres molt més serioses.

El senyor Pino és qui envia, obsessivament i intempestivament aquelles unitats policials, aquells antiavalots, el 9-N, que omplen tot Mataró, i els trenta-tres jutges, que surten les seves cares filtrades i que no hi ha hagut cap mena de desposseïció.

Hi ha d'altres, finalment –ja acabo–, afers particulars; després, si puc, m'hi estendré, però hi ha també altres tàctiques de guerra bruta que es fonamenten en estats d'opinió creats. Això afegeix un punt, que és saber discernir, saber destriar en l'inacabable lluita contra la corrupció, què és real i què no és real, però també un motiu de fons, que és la degradació, la denigració, el desprestigi i l'afebliment de la pròpia societat catalana i també de les seves pròpies institucions. I és una història d'impunitat, jo crec, això és una doctrina del xoc, s'intenta imposar, per vies no democràtiques, el que és impossible guanyar per vies democràtiques. No sé si és un cop d'estat, sí que sé que és l'Estat de cop; no sé si és l'estat de dret, sí que sé que és el dret de l'Estat a fer el que li plagui i que, en el fons de tot, el que sura i el que es veu és la sempre tèrbola i sinistra raó d'estat. Roma no paga traïdors, però sí que paga mercenaris.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor David Fernández. Doncs, comencem amb el Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Jo sí que seré molt concís. Primer de tot vull donar la benvinguda al David Fernández i dir-li que, bé, per part de Ciutadans, ens vam oposar a la seva compareixença.

En tot cas, amb la seva condició d'exdiputat d'aquest Parlament, d'expresident d'una comissió, com va ser a la darrera legislatura la que parlava, precisament de..., girava també en bona mesura sobre aquesta qüestió de la corrupció i del frau fiscal i, bé, també el seu lligam a un partit que està també representat en aquesta comissió.

Jo em cenyiré estrictament a llegir, *a posteriori*, i a analitzar *a posteriori* la seva transcripció al diari de sessions d'aquesta comissió, i, per la meua part, doncs, no hi ha cap qüestió a plantejar.

Gràcies.

David Fernández Ramos

Gràcies.

La presidenta

D'acord, doncs, continuem amb el diputat de Catalunya Sí que es Pot, el senyor Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Bé. Gràcies, presidenta. Gràcies a David per recordar l'efemèride de la mort de Falcone, gràcies per saber i explicar-nos tant com ha treballat aquest tema que avui ens ocupa, que sabem que és un coneixement també creat col·lectivament i que David sap expressar tan bé. Dic «crear col·lectivament» i la importància de la creació col·lectiva per a una pregunta, una reflexió que compartiré i que...

Primera qüestió. Deies: «No hi ha resposta judicial.» No hi ha resposta judicial, política..., i jo li preguntava a la periodista del diari *Público*, que va comparèixer l'altre dia, que deia: «Que algú faci alguna cosa –que algú faci alguna cosa. Això mereix ser jutjat, creiem que mereix ser jutjat.» I nosaltres li preguntàvem: «Bé, és que qui ho ha de jutjar, no?» I la periodista, primer ens deia: «Òbviament, no tot el sistema està corcat, és a dir, ha de quedar alguna instància.» La pregunta és: està totalment corcat i el fet de que estigui corcat per dalt invalida tot el que ve per sota? O aquest sistema, el podem fer servir? O hi ha una possible regeneració sense que es regeneri, diguéssim, el tronc de la qüestió?

L'altra –i aquí potser demano una valoració política–, però és que abans, en la intervenció anterior, ho he dit i ho torno a dir: en el Congrés dels Diputats hi ha una investigació semblant en marxa i hi ha tres partits: el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciutadans, impeding i posant traves perquè aquesta comissió tiri endavant i serveixi. S'estan queixant diversos grups d'això que està passant. Demano, si hi ha temps, una valoració de com pot ser això, perquè la periodista de *Público* ens deia: «És que em fa por, no tenim cap altre recurs. A qui acudim?» Tan corcat està tot?

I per acabar, el perill, és a dir, els jutges, els jutges com Falcone o tota la gent que fa bé la seva feina o que intenta fer la seva feina en tota aquesta estructura, profundament corcada, hi ha gent –o volem creure que hi ha gent– que està fent bé la seva feina. La pregunta és: com fem, primer, perquè no sigui una impugnació... És a dir, això tan greu que estem veient i que és innegable, com ho fem perquè no sigui una impugnació d'una eina, el dret, la justícia, l'administració de la justícia, d'una eina que hauria d'estar al servei del ciutadà?

O sigui, com ho fem perquè això tan greu no sigui una impugnació total que ens deixi...? Perquè, clar, si demà hi ha un cas de corrupció real i entren els mossos d'esquadra a la seu d'un partit, què passarà? O sigui, tenim un problema greu. Tenim un problema greu si entren a la seu d'aquell partit moguts per qüestions ideològiques, però és que tenim un problema igualment greu si hi entren –i hi ha base per entrar– i no podem donar crèdit perquè el sistema s'ha corcat.

No sé si ens pots...

David Fernández Ramos

M'agradaria, eh?, tenir resposta. Gràcies, Albano.

A la primera faig una prèvia al diputat Matías Alonso, té raó: les últimes dues compareixences són sobre corrupció. Les meves úniques dues tornades a aquest Parlament són sobre corrupció i sobre guerra bruta, i suposo que alguna cosa deu voler dir i celebro que es separin, perquè, de corrupció, n'hi ha i s'ha d'investigar, no? I de guerra bruta, també n'hi ha i, per tant, s'ha d'investigar.

I respecte al que deia l'Albano, clar, un té la temptació filosòfica de dir que cap poder s'investiga a si mateix, i per això és va inventar la divisió de poders i els contrapesos i els contraequilibris, i que darrere hi ha una raó d'estat política, que no vol que això, que a vegades es fa amb sentit de l'humor, no?, de si és Pepe Gotera i Otilio, i que això és molt *cutre* i és molt barroer..., i que no acabi de surar.

Jo crec que si no ho fan, s'ha de fer, perquè això no pot quedar en la impunitat. El missatge que genera la impunitat és arribar a la depuració i a l'aclariment dels fets. I diré una cosa no extemporània per mi, ahir feia cinc anys que Xnet i 15MpaRato van presentar la primera querella contra Rodrigo Rato. Fa cinc anys. O sigui, ho si-tuo cinc anys enrere, ningú creia que allò aniria massa lluny. Tothom deia que eren uns ingenus, que eren uns somiatruites, que què es pensaven... Bé. Des de l'acusació popular, he aconseguit ja tres causes per a Bankia, no?: preferents, sortida a borsa, *black cards* i amb condemnes.

Per tant, jo incito no només a les institucions catalanes, sinó també a la societat a autorganitzar-nos, no?, i a articular... Si no s'ha presentat, presentem la querella nosaltres. Ara, cal recatalogar totes aquestes dinàmiques, no?, de tantes coses, eh?: de proves sense custòdia, informes apòcrifs, acusacions falses, no?, SMS patriòtics, els xantatges en el cas de la via andorrana, que és absolutament..., allò només és la raó d'estat, necessito proves, no?, contra Jordi Pujol i Ferrusola, que efectivament és un defraudador fiscal..., i Soley, perdó, que volia dir. Bé, tota la nissaga, eh?

I això caldrà articular-ho, i mirar quins són els tipus penals, perquè això està fora de l'ordenament jurídic.

Citaves Falcone, clar, però, clar, quan tot passa en la guerra bruta o dinàmiques de claveguera de l'Estat, és delicat. El Xavier Vinader ho sabia molt bé, i a l'acusació popular del GAL, també va haver-hi molt problemes. El jutge Falcone va dir: «Quan em matin...», perquè sabia que el matarien, «agafeu el meu diari, que està a l'ordinador». I quan el van matar, vint-i-quatre hores després, al seu portàtil, a l'ordinador de la feina i a l'ordinador de casa, no hi havia res. I quan van matar Borsellino, va dir: «Agafeu l'agenda roja.» I, del cotxe, va desaparèixer l'agenda roja. I l'última foto que va sortir, fa deu anys, era un policia emportant-se l'agenda roja, no? Aleshores...

El que passa, aquí sí que hi ha un punt, jo crec que a fets acreditats que moltes vegades diuen: «Això no passa –això no passa.» I aquí hi ha moltíssim material acreditat, perquè ho han fet amb una certa impunitat. Això no és un marc autònom. O sigui, jo, quan deies: «Tot està podrit?» Jo crec que no, per sort. El que passa és que les esferes de podridura sempre es tangencialitzen i s'envien a aquesta unitat d'intel·ligència, de sobte adscrita, no?, quan no existia dins de l'estructura policial. És una forma d'intentar legalitzar.

Vull dir, comença el 2012 i després, no?, el Pino diu: «No, hi ha una unitat d'intel·ligència.» Bé, no estava en l'organigrama, no?, ni a la DAO, ni què fan... Clar, què fan dos fiscals i un «tio» d'Afers Interns..., què fan dos comissaris, perdó, i un d'ells d'Afers Interns, l'octubre del 12, eh?, demanant a dos fiscals, a Bermejo i a Sánchez Ulled –que li tinc moltíssim respecte professional i intel·lectual, moltíssim, i penso que ha fet molt en aquest país, en la lluita contra la corrupció, moltíssim–, què fan demanant que s'escorcolli la seu de Convergència, sense cap mena de procediment judicial obert, al marge de tota l'estructura judicial, processal i legal prevista per fer-ho.

Què fa Villarejo trucant cinquanta-tres cops el secretari d'Estat d'Interior? Què fan els Cierco fent el doble joc? O estan molt preocupats perquè poden perdre el seu 3 per cent a Philip Morris, que és el que diuen, perquè si tenen condemnes els faran fora de Philip Morris, no?, però què fan posant una denúncia contra la policia i al mateix temps col·laborant amb la Fiscalia Anticorrupció.

Tot això, o sigui, fa pudor, fa molta pudor. I farà falta molta intel·ligència col·lectiva i jo crec que, a més, ens hem de conjurar, o sigui, aquest país la memòria i la lluita contra la impunitat serveix per a això. Si ho aclarim, com ha funcionat, també estarem ajudant les generacions futures perquè no torni –perquè no torni– a passar. I jo crec que –tu també coneixes molt bé aquesta dinàmica–, si no ho fan, fem-ho nosaltres, no?

Albano Dante Fachin Pozzi

No sé si em queden trenta segons, o sigui, abans posaves l'exemple de Xnet, 15MpaRato, s'organitzen i passa el que passa. Actualment, amb relació al que aquí estem parlant, no hi ha alguna cosa similar en marxa? I si no, s'ha de fer, no?

David Fernàndez Ramos

Les dinàmiques de guerra bruta?

Albano Dante Fachin Pozzi

Sí.

David Fernàndez Ramos

No, jo crec que l'únic que ha prosperat és la denuncia de Xavier Trias. És la que finalment... Després de que s'arxivés, després que et diguin..., o sigui, de que et denigrin públicament, que esbiaixin, que et satanitzin per tenir comptes que no tens. Vull dir, la brutalitat... Vull dir, la guerra bruta ha canviat molt i ara et destrossa més una campanya de premsa que altres coses.

Aleshores, només és aquesta. I cal celebrar-la i hi cal donar suport. Però jo crec que cal..., no crec que en causes generals, però cal agafar tota la informació i intentar presentar una querrela. Jo crec que hauria d'estar orientada cap a..., fins a on sabem, com a mínim, cap al Jorge Fernández Díaz, com a màxim responsable operatiu, polític i policial d'això. Perquè, els, com a mínim, cinquanta policies del

CNP que es estan implicats en aquest..., com a mínim, eh?, pel cap baix, que estan implicats no fan el que fan si no tenen cobertura institucional. I si no els han dit que s'aniran cap a un costat i que aniran fent aquestes coses. És materialment impossible. Perquè, a més, si fos així segurament estarien detinguts.

I amb el GAL van dir el mateix –amb el GAL van dir el mateix–: que eren un senyors que anaven per lliure. I després es va demostrar que el GAL es pagava des dels fons reservats, i que era una estructura orgànica. I després va venir Barrionuevo i va venir Vera i els van condemnar. I, aleshores, la senyora Mariscal de Gante va signar l'indult més ràpid de la història de la democràcia espanyola: vint-i-quatre hores. Exprés, no?

Llavors, jo crec que això s'ha de fer. La tasca d'aquesta comissió... Jo tinc dipositades les esperances en aquesta comissió. I aquesta comissió pot suggerir a fiscalia que incoï accions, i facilitar també la feina, aquí hi han els tipus penals i els il·lícits, que pugui haver-hi. I si no fem-ho des de fora, els implicats. Vull dir, al senyor Oriol Junqueras li han estat fent espionatge il·legal, buscant-li i remenant-li, sense cap marc processal, no? I això és un delictes ara.

Aleshores, per tant, s'haurà d'acumular tota la informació i portar-la on correspongui. Jo entenc que, en primera instància, a la fiscalia, i si no, directament, al jutjat de guàrdia. Perquè, a vegades, molts cops, els jutjats de guàrdia són els que obren les coses, que el poder judicial, centralitzat a dalt i monitoritzat –com recorda l'informe Greco, als grups d'estats de la Unió Europea contra la corrupció–, és on no hi ha la independència judicial; per dalt, potser no tant, però per baix, sí. I jo crec que això s'ha de fer, perquè ens hi van la decència i la dignitat. Però això no sé si és molta informació o és una opinió política del que faria.

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la presidenta.) ...res més, diputat?

Albano Dante Fachin Pozzi

Res. Només, que moltes vegades ens preguntem de què serveixen aquestes... Doncs, per trobar camins i sobretot tenint en compte com de bé ha anat allò de Xnet i 15MpaRato. Vull dir, aquestes són lliçons que, potser, podem aplicar en aquesta... Ja està.

La presidenta

Molt bé. En teoria, ara li tocava al Partit Popular de Catalunya. Desconeixem per què han marxat, perquè a la compareixença passada estaven aquí i, per tant, continuem amb el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. La diputada Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Bé, el Grup Parlamentari del Partit Popular..., ell s'ho perd, no?, tenir el plaer, l'honor de poder-se dirigir al David Fernández, que va ser el president d'una recordada comissió d'investigació la legislatura passada.

Bé, hem parlat de moltes coses, però jo crec que podríem incidir una mica més en aquesta història de que no només s'investiga, se segueix polítics o organitzacions polítiques independentistes, sinó també..., i tu, bé, has començat a explicar breument el cas del company llibertari, no?, com també els moviments socials estan perseguits per aquesta brigada.

Els casos que han sortit a la llum, bàsicament, són Convergència i Esquerra, i de la CUP se n'ha parlat poc, i a mi m'agradaria que, des de l'experiència personal, ens poguessis explicar si en algun moment aquesta trama ha intentat utilitzar la CUP, també.

David Fernández Ramos

Gràcies, Mireia. Hi han dues preguntes. Una la de... A part de tot el que estem parlant, l'altra és l'ús ja, fa molt de temps, de la cibernètica, la telemàtica i la informàtica amb fins de control social, de monitorització... Vull dir, a l'Estat espanyol hi ha 161 bases de dades policials; estan totes a San Lorenzo del Escorial, allà concentren tota la nostra informació i som ciutadans de vidre, el malson d'Orwell existeix.

I jo crec que en l'àmbit polític a què et referies, que és el de l'esquerra independentista, dono per fet que l'antiga figura de l'infiltrat que era obtenir informació avui es fa a través de totes les doctrines que hi ha de portes al darrere dels correus, de la monitorització, dels telegrams, i això ho dono per fet.

L'altra, que és més matèria concreta... Jo sí, nosaltres, malauradament, i en l'experiència com a diputat, nosaltres vam tenir un contacte amb aquesta trama policial, política, mediàtica durant aquells... Hem parlat poc dels altres periodistes, els que col·laboraven: l'Eduardo Inda, l'Esteban..., que estaven formant directament..., el que no arribava bé a fiscalia o no entrava per vies, doncs, ho deixaven escampar a la portada de *El Mundo*.

I, a més, va ser molt surrealista. Nosaltres, quan estàvem fent una altra comissió d'investigació, que era la de caixes... Vostès sabran que nosaltres som acusació popular contra Caixa Catalunya en dues peces: la dels sous, però també la de les operacions immobiliàries, per un forat de 720 milions d'euros. Ens va contactar un correu anònim que es deia Nico, i que aparentment ens donava una informació bastant valuosa de balanços interns d'operacions de Catalunya Caixa.

Nosaltres vam ser molt prudents, vam ser estrictament prudents; vam demanar quedar amb ell, no volia quedar, i al final vam dir que no faríem res fins que no sabéssim qui era, i que ja protegiríem com a font, si calia.

Vam quedar, ens va donar informació bastant valuosa de per què hi havia aquest forat de 13.000 euros a Catalunya Caixa, i, de sobte, en una segona trobada, tot va canviar, no?, i tota l'obsessió era Artur Mas i Sumarroca. I dièiem: «Bé, Caixa Catalunya, Artur Mas, Sumarroca, no és exactament on ubicaria algunes relacions econòmiques.» Ens va estranyar moltíssim, va insistir moltíssim, i, aleshores, en aquella mateixa trobada, jo crec que ell, veient la tensió..., tot això ho tenim fotografiat, eh?, ens va dir: «Bé, el proper pas és que quedeu amb l'Eduardo Inda.» I nosaltres vam dir: «Ui, aquí s'ha acabat, no?, s'ha acabat la nostra pel·lícula.» El vam tallar i no vam tenir-hi més relació.

Amb una cosa més sorprenent, que és que al cap d'un mes, el 3 de març del 2012, si van a l'hemeroteca..., el 14, *El Mundo* publica, a tota portada, que Caixa Catalunya està..., implica dos empresaris: Massot i Sumarroca, que són amics d'Artur Mas. I ens fan..., posen en la nostra veu, en veu de la CUP, entre cometes, a mi, entre cometes, com si hagués redactat un informe que mai vaig redactar –que mai vaig redactar–, que la CUP mai va redactar i que avalava les seves tesis, i que quedava molt bé, mediàticament, que persones que també som independentistes estiguéssim dient allò. Bé, vam fer el comunicat de premsa dient que tot allò era una invenció, que ho és, a més, absolutament. Persones del Col·legi de Periodistes estaven absolutament escandalitzades, i allà es va acabar, però sí que demostra una certificació, no?, que periodistes com Eduardo Inda i l'Esteban Urreiztieta formen part, també, d'aquesta trama.

Però ho dono per fet –ho dono per fet–, que els sistemes de monitorització de control social del sobiranisme, en un context de conflicte polític que a més, mal em pesi, s'aguditzava en absència de solucions democràtiques –és la meua opinió personal–, doncs, dono per fet que estem, hi insisteixo, absolutament «punxats», anem a dir-ho així. Però no em preocupa, perquè a més «punxar» una cosa que és pública, des d'un punt de vista de l'espionatge, és bastant absurd, perquè tot el que es diu és públic i és conegut, que és el que volem fer.

I, després, l'esquerra independentista, per descomptat, ha estat considerada, per molts serveis d'intel·ligència, un enemic de l'Estat.

Mireia Boya e Busquet

Hi ha algun fiscal, jutge, Audiència Nacional..., algun dossier sobre l'esquerra independentista que podria arribar a sortir?

David Fernández Ramos

No –no–, bé..., no ho sé –no ho sé. Però..., no ho sé. Sí que sé, òbviament, que sobre trames de corrupció, o paradisos fiscals, o dinàmiques d'especulació immobiliària, per dir-ho així, em resulta francament impossible. O ho diré al revés: si existís, ja hauria sortit.

Aleshores, jo crec que la criminalització també és la d'estats d'opinió, de convertir-nos... No ho sé, l'altre dia sentia a l'hemicicle que érem el mal personificat, i aquesta estigmatització, pràcticament de radicals criminals, per dir-ho així. Però és una campanya, jo crec, d'estats d'opinió, que les guerres, entre cometes, els conflictes oberts comencen molt abans de que es produeixin. Aleshores, es creen estats d'opinió, no?, per generar..., si l'estigmatització, la criminalització..., això és de manual.

Hi ha una persona molt estimada, també, que és Martín-Baró, jesuïta, assassinat a El Salvador pels escamots de la mort, que té la *Teoría de la psicología social de la guerra* i que diu com està la guerra informativa, no? La construcció d'una veritat oficial, destruint qualsevol informació contrària, convertint qualsevol denúncia contra aquesta lògica en pràcticament delinqüent, i ja ara en un grau addicional de corrupció i de bloqueig institucional a l'esclariment dels fets. Però, no, és veritat, sobre Esquerra Republicana i sobre la CUP no hi ha hagut aquest tipus d'informes, perquè, òbviament, la corrupció que ha existit ha afectat el que ha sigut el nucli central del poder a Catalunya durant molts anys, que ha sigut Convergència Democràtica de Catalunya. Però prou tenim amb la lluita contra la corrupció, no? I ens han de posat en un afegit, és a dir, l'exigència de rigor ens ha fet que ja anàvem ben encaminats en la lluita contra la corrupció, i que ara que hem d'estar permanentment sabent què és veritat i què és mentida, perquè, no?, la guerra bruta és corrupció i la corrupció és guerra bruta també contra la democràcia. Aleshores, bé, jo crec que no, que això és..., crec que és el que puc respondre.

Mireia Boya e Busquet

I ens dèiem: «És una poma o és tot el cistell, no?» Ho deia el senyor Quílez, és un grupet de «patas negras», crec que és el terme que ha utilitzat, o com deia la Patricia López i com tu has dit també, no?, això està organitzat des de la transversalitat, no?, de poder mediàtic, el judicial, el polític i l'econòmic que aporta recursos.

I la meua pregunta és: els noms són coneguts: Pino, Martín Blas, Villarejo, però tots estan jubilats i condecorats. I la pregunta és: 2017, sense aquests tres dirigents mediàtics, coneguts, que han fet informes i que han reconegut l'existència d'aquesta brigada paral·lela, el 2017 encara existeix l'operació Catalunya? I qui la controla? Qui la porta?

David Fernández Ramos

Dic una cosa que m'he oblidat abans, que m'ha vingut mentre feies l'altra pregunta, eh? Qui és qui enregistra amb vídeo Anna Gabriel a l'aeroport de Barajas? Qui està espiaant l'activitat política de càrrecs electes?

Respecte a l'altra pregunta, jo dono per fet que això ja no... aquesta, aquesta estructura que hem conegut, aquesta dinàmica ja no existeix, òbviament. Ha desaparegut. Ara, si s'ha desplaçat, si ha mutat, si ha millorat... Però dono per fet que els serveis d'intel·ligència hi treballen activament.

Ara, hi insisteixo, que això, per tal d'acotar-ho és dins del Cos Nacional de la Policia, en uns comandaments molts concrets, que venen d'una policia no depurada en la Transició. Van ser els mateixos policies del 5 de gener del 78 al següent, són els mateixos. I, per tant, jo crec que això sí que està desactivat també per la denúncia pública, tal com l'hem conegut. O sigui, dubto molt que els protagonistes que citaves estiguin ara mateix en actiu, segur que n'han entrat de nous. Vindrà un company molt estimat, que és el Pedro Águeda, que és el primer que va denunciar la unitat, aquesta unitat contraseparatista, que no tenia cap marc normatiu que l'emparés, i us ho explicarà.

Però sí que diria una cosa que per a tothom és dolorosa i que cal recordar-la, que és la impunitat. A l'Estat espanyol moltes vegades hi ha hagut una política d'estat. Hellín, l'assassí de Yolanda González, treballa per al Ministeri de l'Interior en aquests moments, en tasques de terrorisme. Un terrorista treballant contra el terrorisme. Argüelles, condemnat pels GAL, porta el 091 a Barcelona. Els colpistes del 23-F cobren la màxima pensió militar. Galindo havia d'estar vuitanta anys a la presó i en va estar quatre. Els assassins confessos de Lasa i Zabala van ser condemnats a setanta-cinc anys a presó, en van fer sis, però just abans de que la condemna fos

ferma se'ls va donar una pensió vitalícia de 1.600 euros mensuals. Máximo Blanco López, número dos d'Intxaurrondo, en la lluita contra ETA, el van detenir a Sant Carles de la Ràpita amb 4.200 quilos de haixix. I jo l'última notícia que en tinc és que el van ascendir a coronel.

Aleshores, la impunitat dintre existeix en determinades esferes. Són determinades esferes, però hi ha una anormalitat democràtica, hi ha moltíssims jutges, fiscals, policies que fan la seva feina cada dia, i jo n'estic convençut –i a més necessito creure-m'ho, no?, perquè sinó estaríem vivint... Però hi ha aquestes zones podrides, fosques, que tenen cobertura.

Aleshores, ho veurem, veurem, dintre de sis mesos, quina és la nova operació Catalunya, o quin és el dispositiu d'intel·ligència. Jo crec que, en part, aquest ha quedat avortat, però sortirà per altres. Però recordeu el que hi ha: un cos diplomàtic implicat, comissaris a Andorra amenaçant banquers, dient-los que o donen un cop de pantalla o els tanquen el banc, com va acabar passant, l'altre cas, i aquests banquers, avui, també, estan fent un estrany doble joc perquè una jutgessa andorrana els acaba d'imputar en un delictes per falsedat documental. Qui per revelació de secrets?

Aleshores, la guerra bruta sempre és molt bruta i és molt tèrbola. I aclarir-ho requereix de molt rigor. Però jo crec que no, que s'ha desplaçat i que ara són altres i altres comandaments. Espero que no amb les mateixes formes, qui estan dinamitzant aquest tipus de guerra bruta ordida per ordres polítiques. No tinc cap mena de dubte.

Mireia Boya e Busquet

Així com abans començava amb un informe fantasma que feia aquesta brigada paral·lela, que després, doncs, es filtrava i apareixia Manos Limpias i feia una querrel·la i que aleshores provocava que hi hagués l'informe oficial que ja estava fet, perquè era el que s'havia filtrat, a l'abril del 2016, jo crec que hi ha un canvi de recurs i que deixa de ser tan groller, no?, tan Mortadelo i Filemón, i ja es fan les coses signades. O sigui, ja no hi ha aquestes filtracions, sí que hi ha filtracions però que tenen el segell d'aquesta Unitat de d'Intel·ligència Policial, que és la que depèn de la DAO. I un dels exemples és aquesta presumpta compra del primer ministre de Letònia per fer declaracions a favor del procés català.

Per altra banda, els mitjans de comunicació també ho veiem. Vull dir, la portada d'avui d'*El País* és molt indicativa d'aquest estat d'opinió que s'està creant de cara a una possible represàlia, intervenció, alguna cosa que no sabem contra el procés independentista. Tens la sensació que ja no s'amaguen, que han canviat els mètodes, de que estem massa lluny o massa a prop com perquè determinades coses ja no calgui amagar-les, justificar-les, filtrar-les sinó que es pugui anar per la via directa, sense cap mena d'impunitat ni vergonya?

David Fernández Ramos

Us donaré la meva opinió personal, eh? Els informes de la DAO, en el cas de Letònia, o el cas del Xavier Trias, l'objectiu no era que acabessin a un jutjat, era que acabessin en la portada d'un diari. I això forma part també de la guerra propagandística, perquè no han acabat en cap jutjat, cap dels dos, no? Aleshores, com és possible que el senyor Fernández Díaz no sàpiga qui va fer aquell informe apòcrif? Com és possible que la mateixa policia no sap qui fa els seus informes? No m'ho puc creure, que la policia no sap qui fa els seus informes. (*L'orador riu.*) És que si no ho sabessin obres una investigació per a partir d'ara saber com ho detectes.

I l'altra, a mi sí que m'inquieta. M'inquieta citar el Martín-Baró a la *Psicologia social de la guerra*, com es generen estats d'opinió. Tu quan comences a dir «cop d'estat», «cop d'estat», «cop d'estat», és per poder legitimar una resposta a l'alçada d'un cop d'estat, eh? Aleshores, aquest discurs sí que ha canviat més cap aquí. Vull dir, que hi ha una guerra bruta que també és informativa i de fet crec que han canviat el desprestigi, els atacs. Ara bé, la Montserrat Besses va fer un documental molt brillant sobre postveritat i coses que no són. Però jo crec que sí que anaven, mal em pesi, anem a un escenari de conflicte obert. No anem a un escenari de solucions; anem a un escenari de conflicte. I, aleshores, aquí, l'Estat utilitza tots els seus ressorts, ara amb menys intensitat, segurament, als discursos polítics públics. Aquests darrers dos dies han sigut molt incessants en una mateixa idea, que s'es-

tà produint un cop d'estat a Catalunya. Clar, si acabes calant aquesta idea a escala estatal o internacional, la resposta la tens legitimada, per suspendre la democràcia, suspendre l'autonomia, intervenir el poder polític autonòmic català... O sigui, buscant la legitimació comunicativa, informativa, jo crec que estan desplaçant molt el conflicte cap aquí. I això és de manual, de manual de contrainsurgència i de manual de contrapropaganda.

Mireia Boya e Busquet

Ens deia, eh?... Ja acabo, no sé si vaig bé. Bé, ens deia la Patricia López...

La presidenta

Un minut i mig, li queda.

Mireia Boya e Busquet

Ah, bé, puc... No, ens deia la Patricia López fa dos dies que sent vergonya pels grups parlamentaris al Congreso, que estan bloquejant aquesta mateixa comissió d'investigació, allà, a Madrid, no?, que són PP, PSOE i Ciutadans. I, en aquest sentit, relacionat amb la comissió d'investigació que vas portar, et volia preguntar, com que s'ha dit que tot va començar amb aquest famós dinar a La Camarga, que va ser gravat, que sembla que hi havia diverses parts implicades, perquè crec que els micros els van posar uns, però les factures les van posar altres... Això per dir: és una qüestió d'estat on tothom, tots els partits polítics del règim hi estan implicats, d'algun o altra manera?

David Fernández Ramos

És una pregunta altament política. Jo crec que sí. O sigui, tal com ho plantejes, em queda bastant clar, i que estan preocupats en la defensa de la integritat del que consideren un estat, que no es pot modular ni canviar en base a un referèndum, en nom d'un principi no democràtic, sinó ultranacionalista, com és el de la unitat d'Espanya, que és intocada, intocable, i que tots sabem qui el va imposar el 1978, en una Constitució de tutela militar.

Respecte de les comissions d'investigació, jo ho lamento molt, jo crec que aquesta cambra ha avançat molt –s'ha d'avançar més, eh?– en el que poden ser les comissions d'investigació, que no hi hagi veto, que siguin àgils, i lamento que sigui així i que no es contribueixi a accelerar la gravetat del que ha succeït dins de l'àmbit del Cos Nacional de la Policia, en aquesta barreja de coses absolutament ajurídiques, alegalis o, directament, il·legals, per perseguir líders polítics i càrrecs públics electes. És propi d'altres règims, és *La vida de los otros*. És així de clar.

Mireia Boya e Busquet

I dins dels moviments socials, concretament, d'aquells que són més unionistes –per anomenar-los d'algun manera–, o dins d'aquests grupuscles de la ultradreta feixista que, de tant en tant, apareixen en alguna manifestació o, per exemple, Societat Civil Catalana, que justament va ser creada amb uns fins molt evidents, de contrarestar els grans moviments socials independentistes –ANC, Òmnium–..., hi estan ficats, aquests, a l'operació Catalunya? Hi tenen un rol?

David Fernández Ramos

Jo no en tinc cap constància, ara per ara, que això sigui així, ni cap nom ni cap acreditació. Sí que sé –això sí que és veritat– que el senyor Peribáñez i el senyor Tamarit, que feien treball de camp a Catalunya, es van reunir amb moltes persones. Ara, desconec si en formaven part o no. Ara, fora d'això, que en la part de difondre aquestes coses hi han contribuït, i han contribuït a difondre informacions falses a les xarxes socials, jo crec que sí, però això no té cap vincle orgànic, i entra dins d'algunes derivades impròpies d'això, d'utilitzar la mentida, la tergiversació, i la intoxicació i la manipulació, però, bé, molt més dins de la propaganda política que no altra.

Jo he sortit a tota pàgina a *La Vanguardia* amb una samarreta de Convergència, en un anunci de Societat Civil Catalana, ho deveu recordar, que era «cupvergent», i s'ha utilitzat la meua imatge. Jo, mira, la llibertat d'expressió, la vull per a mi, la vull per als altres, i penso que és impropï i que és injust, però ha sigut així, i han farcit tot el país d'aquesta imatge. Bé, ho haig d'aguantar.

I tampoc em consta, ara per ara –que podria ser en altres èpoques–, que hi hagi hagut contacte amb l'extrema dreta, no. Jo crec que el que buscaven era informació, i la informació, fins on sí que sé, s'ha buscat en cercles periodístics, en cercles policials i en cercles econòmics, i d'això sí que hi ha noms, hi ha noms, bé, des del mateix Javier de la Rosa... Aquí la pregunta també oberta és si ha cobrat o no ha cobrat, perquè també han sortit informacions de quin paper tenia en els fons reservats, i tot això jo estic convençut que ha anat a la partida de fons reservats, des dels de Método 3 fins als mateixos confidents que hagin facilitat informació, falsa o no.

El senyor Miguel Ángel Aguilar, periodista, va publicar al diari *Ahora*, que la informació de Xavier Trias havia costat un milió i mig dels fons reservats. Home, com a mínim, que tornin els calés, que hi hagi donat la informació, diguem-ho així, amb una mica de causticitat.

Però dono per fet que sabem bastant, però que no ho sabem tot. El dia que tinguem la dimensió de l'operativa, la dimensió i l'estructura del que ha sigut l'operació Catalunya –i el cost a les arques públiques–, potser ens acabem de morir de vergonya.

La presidenta

Moltes gràcies, David. Doncs, ara, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el diputat Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta, i gràcies, senyor Fernández, excollega David, en tot cas, ben tornat a aquesta casa.

Al fil del que comentaves ara, i que lligava una mica amb la reflexió que feia a darrera hora la diputada Boya, a nosaltres ens sembla particularment interessant exposar aquí aquesta reflexió a l'entorn del que estem parlant, de l'*operación Cataluña* en concret, de la guerra bruta en general, de les clavegueres de l'Estat com a instrumental utilitzat en dècades, que estem parlant, efectivament, d'una operació d'Estat.

Per tant, no és ni un partit. Tu t'has remuntat als anys vuitanta; als anys vuitanta, qui governava a l'Estat espanyol no era l'actual partit que hi ha al Govern de l'Estat. No és tampoc un determinat àmbit concret de les estructures de l'Estat, sinó que és una qüestió del règim, és una qüestió de l'Estat, que avui ho focalitza en l'*operación Cataluña*, però que ha tingut moltes ramificacions al llarg de dècades. Això ens sembla important destacar-ho.

I anant concretament al que és l'*operación Cataluña*, tu deies: «Tan important o més fins i tot és el que no sabem que el que sabem.» I a mi m'ha fet pensar una mica en la reflexió aquella que feia Mark Twain, que deia: «Que jo sigui un paranoic no vol dir que no em persegueixin.» Per tant, agafant i sumant una mica la teva reflexió i aquesta cèlebre de Mark Twain, jo et preguntaria –i, per tant, exposa fins allà on puguis arribar; ho has comentat, però m'agradaria insistir-hi–: quins altres *modus operandi* té l'*operación Cataluña*? Sintetitzo: el clàssic, el conegut és un informe apòcrif que implica algun determinat polític, algun determinat càrrec, algun líder, en definitiva, del moviment independentista de Catalunya, amb unes determinades pràctiques corruptes, sigui veritat o no sigui veritat, i que això, en comptes d'anar als jutjats, se'n va a un diari i apareix en una portada del diari, per tant, per atemptar contra la reputació no tant de la persona en concret, sinó de tot un moviment.

Aquest és el *modus operandi* que coneixem i que s'ha aprovat, però quins altres pot haver-hi? Ens has parlat d'infiltracions, ens has parlat que les nostres comunicacions poden perfectament estar punxades, que allò que parlem, que allò que diguem, que allò que escrivim pot perfectament ser filtrat per determinada gent o per determinades estructures. Però aquí podem, d'alguna manera, descartar que hi hagi hagut xantatge a determinats càrrecs del país? És a dir, que determinades carpetes, en comptes d'anar a una portada de diari, s'hagin posat sobre una taula i hagin servit per fer xantatge a determinats càrrecs i a determinats líders polítics del país?

David Fernández Ramos

Començant pel final –gràcies, Roger–, per equiparació, jo no ho puc excloure, perquè, com a mínim, hi ha dos casos clars: Josep Pujol Ferrusola, en un despatx d'advocats a Madrid, dient: «O aconsegueixes això o surt tot.» I la reunió amb Joan

Pau Miquel, de BPA, també a Madrid, li ho diuen clarament, no en conec cap més. Però, per tant, si hi ha una unitat operativa que fa aquest tipus de pràctiques, que les ha fet com a mínim amb dues persones, per què no tres i per què no quatre que no coneixem? El que és important i greu és que aquesta pràctica... És a dir, lluita contra la corrupció? Tenim prou elements: tenim fiscalies, tenim jutjats, tenim molts mecanismes per investigar, estan processalment marcats. A mi em semblen lents a vegades, però són els que són. Això és paral·lel, això és il·legal i això és vulnerant tota l'arquitectura d'un estat de dret.

L'altra, també, és que en política comparada de zones fosques dels estats, hi ha una màxima que sempre diu que a partir que un conflicte social o polític té més d'un 5 per cent de suport social és molt difícil que la guerra bruta o les guerres informatives modulin moltes coses. I, per tant, hi entra més la batalla política. Però si ajuntes les coses, el «hackeig» del 9-N, que va posar en crisi el sistema informàtic de la Generalitat, si ajuntes la guerra diplomàtica, aquests favors que deu el Margallo, jo crec que entrem més en termes molt més polítics.

Això és una secció dins del CPN que fa aquest tipus de feina, de la recerca d'informació, de forma absolutament alegal i il·legal. I què estan fent els altres? Home, l'estructura. Saps que hi ha fons reservats, sabem que hi ha el Centre Nacional d'Intelligència i totes la seu tamisatge arreu del territori. S'ha publicat a bastament el reforç dels seus agents a Catalunya. També està, en part, descrit com funciona, fonamentalment a base d'informadors. És així. I el seu tamisatge –i ho dic sense cap paranoia–, o sigui, pensar que cap estat no fa això és no conèixer la teoria de l'estat, per molt que no ens agradi en molts aspectes. I CNI, doncs, bé, combrega altres cossos policials, com la Guàrdia Civil, que també té, òbviament, el seu servei d'informació, i que alguns diuen que són dels més detallats, per dir-ho així. I tenim –abans m'hi referia– tot el sistema informatiu policial que significa San Lorenzo del Escorial, els ordinadors Berta i tota la societat del control, la societat de les noves tecnologies.

I, no ho sé, jo suposo que sí que sortiran més coses que no hem sabut, en l'àmbit de la pressió internacional. Però el problema que tenen es diu 80 per cent a favor del referèndum i es diu 48 per cent o 50 o el que sigui a favor de la independència, que és un conflicte polític, i pretendre resoldre un conflicte polític amb vies judicials, amb vies policials, amb vies repressives o amb vies d'espionatge és bastant inútil. Pots enquistar el conflicte, però no el resoldràs. Però em costa no dubtar que hi ha altres dinàmiques. Si aquest és l'espionatge que hem conegut, barroer, si vols, i sí que hi ha un punt de perfil de comandament, que era això que deia la Patricia dels salvapàtries, sí que hi ha aquest plus de: «Anem a defensar la unitat d'Espanya.» Però, al detall, que això que hem conegut no ens faci oblidar que darrere hi ha un estat que té moltes altres terminals i moltes altres fonts d'informació.

Roger Torrent i Ramió

D'alguna manera, ho has dit tu, l'*statu quo*, diguem-ho així, el règim, és implacable amb aquell que en un moment determinat és a la foto i en un determinat moment intenta sortir de la foto. Coincideixo amb tu amb la tesi que l'«operación Catalunya» comença el 2012. Efectivament, La Camarga és del 2010, però la informació es guarda –com tantes altres vegades– en un calaix del 2010 al 2012, i apareix el 2012, perquè, efectivament, en aquest país, comença un moviment popular, un moviment democràtic que comença a inquietar determinades estructures de l'Estat, particularment, La Moncloa, amb el nou Govern Rajoy.

De fet, a la comissió que tu mateix presidies, crec que es deia el senyor Mata, crec que es deia, un exresponsable de la Guàrdia Civil, a Andorra, venia a dir, molt gràficament, que portar diners a Andorra era tan fàcil com baixar sucre, formatge o determinades coses, diguéssim, no? I deia, seguidament: «De fet, feia molts anys que sabíem que els Pujol tenien diners a Andorra, feia molts anys. Però ho teníem en un calaix. I fins que no ens va convenir, políticament, això no va sortir a la llum pública.»

Per tant, coincideixo que, a partir del 2012, aquella corrupció que ja existia, però que era autonomista i que ajudava a mantenir l'*statu quo*, ajudava a mantenir el rè-

gim, no feia nosa. Fa nosa, efectivament, quan aquesta corrupció ja no és autonomista, aquesta corrupció té un altre plantejament polític.

Això..., aquesta ha sigut la primera fase, podríem dir-ho així, aquesta criminalització, eh?, aquest atac a la reputació d'un moviment polític (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– ha estat la primera fase.

Però a mi, el que em sembla particularment interessant de la reflexió que ens has fet avui, i segur que tindrem oportunitat d'aprofundir-hi, no només en aquesta comissió, sinó que segur que serà un tema recurrent els propers dies, és aquesta segona fase. Si, d'una banda, en aquest primer període de l'*operación Catalunya* el que s'ha intentar és lligar independentisme amb corrupció, ras i curt –ha estat així–, en aquesta segona fase el que s'intenta és lligar independentisme a cop d'estat, a actitud antidemocràtica.

Les portades d'alguns diaris, en plena sintonia amb declaracions polítiques de càrrecs polítics al capdavant del Govern de l'Estat, confirmen la intuïció, efectivament, de que aquesta serà la cançó que haurem d'escoltar d'ara fins al referèndum.

Aquesta és la cançó que haurem d'escoltar i que és probable que tingui algunes conseqüències. I aquí ve la pregunta. Ja sé que és difícil aventurar-se, i tu mateix has dit «és molt difícil, eh?, saber exactament cap a on anirà aquesta nova ramificació de l'*operación Catalunya*. Però m'agradaria que –i amb això acaba– intentéssim aprofundir-hi una mica més, perquè, n'estic convençudíssim, serà el paisatge que veurem en les properes setmanes i en els propers mesos.

Gràcies.

David Fernández Ramos

Gràcies, Roger. Dir tres coses molt ràpides. La primera és una que has dit, o sigui, aquests càlculs es fan amb el calendari a la mà, efectivament, perquè quan parles de La Camarga i el procés, la informació es guarda i es fa servir quan cal. I «fin de la cita», que deia aquell. És com l'informe PISA contra Podemos. Quan surt? Enmig d'un gener que s'ha de discutir qui agafarà les regnes de l'Estat, si Mariano Rajoy o si un espai, una coalició alternativa.

Quan surt, no, l'informe de Trias? Quinze dies abans. Bé, poc abans de les eleccions. Recordeu que Pedro J. diu: «Em sento com si hagués guanyat les eleccions.» És a dir, trien molt condicionar, emotivament, la percepció de la gent.

He citat molt Zarzalejos, i no l'he llegit, i el volia llegir, perquè el vaig apuntar, i a més ho va dir el 2 d'agost del 2014, molt poc després de la confessió delictiva de Jordi Pujol. I deia –Zarzalejos, com sabeu, és un, amb tota discrepància, és un guaita de l'Estat, sap perfectament què es cou en el rovell de l'ou–: «Todas las preguntas remiten a la misma contestación. Y la respuesta es que el Estado, a través de su larga mano, le ha hecho al que fuera *molt honorable* un traje a la medida. Porque para enfrentarse al Estado, desafiándolo, hay que atarse los machos y estar limpio como una patena, con los bolsillos transparentes y en disposición de que los servicios de inteligencia pasen el escáner y no encuentren nada que no esté en su lugar. Cuando Pujol se preguntó retóricamente y públicamente “¿qué coño es la UDEF?”, alguien debió contestarle: “Es el Estado, señor Pujol.” I acaba dient: «Se ha acabado el juego de la ingenuidad» –ho diu per l'última pregunta– «la de la política naif, de manejar la ilusión popular del viaje independentista a Ítaca, porque para capitanear esa nave hay que ser una réplica de San Luis Gonzaga, un dechado de virtud y honradez; de lo contrario el Estado se comportará, en legítima defensa, como lo ha hecho con Jordi Pujol, que ahora ya sabe lo que es la UDEF.»

Què passarà? Jo crec que estem en una fase diferent, o sigui, la fase que la distorsió informativa, l'equiparació falsa, barroera i permanent entre el procés i pràctiques de corrupció òbvies, que han existit en els darrers trenta anys als Països Catalans, i també ha demostrat el seu esgotament, i el seu fracàs, fins i tot, perquè si això era una cortina de fum, molt malament ha sortit, perquè està sortint pràcticament tot. I si això pretenia minvar el suport al referèndum, allà estem, no?, que a les últimes enquestes, com a mínim les que he vist jo a *La Vanguardia*, diuen que fins i tot el 73 per cent de la gent votaria en un referèndum unilateral, entre ells percentatges molt elevats de votants de Ciutadans, del PSC, i fins i tot del PP. Per tant, el que està en

joc és la democràcia, des de la meua perspectiva política, i el respecte a la sobirania popular i política d'aquest poble. Això vol dir que ens hi juguem molt.

Què farà l'Estat? Jo això sí que no ho menystindria. L'Estat espanyol té una cultura acumulada, històrica, consciència d'estat, també, i ja veurem què fan, no? Però aquest és un joc que ningú sap, perquè és com un joc de rol, no? Què faràs tu, què farà jo. Ningú sap què farà l'altre. I en aquest joc d'equilibris permanent... Però no tinc cap dubte que un estat com l'Estat espanyol, amb el seu origen, la seva història i la seva gènesi, té diferents escenaris plantejats a sobre de la taula del CNI, a sobre del Ministeri de Defensa i a sobre del Ministeri de l'Interior. Escenari *a*, escenari *b*, escenari *d* i escenari *f*, perquè si no, no seria un estat. I això inclou, jo crec... Quan algú, Cebrián, comença a parlar del 155, d'intervenir les autonomies, o sigui...

Recordareu –canviant de distància– una vella pel·lícula, no?, que parla de Ruanda, *Las mil colinas*, que és com comença una guerra. La guerra va començar molt abans de la guerra, però tu ja has legitimat, no?, socialment, políticament, ja has estès un discurs que en vas a fer una de grossa contra les urnes a Catalunya, i tant com prohibir-les i tant com perseguir-les.

Però jo crec que tenen un conflicte molt important, que és com ho pensen fer. O sigui, realment com ho pensen fer, com pensen desbordar una indesbordable majoria social, que pensen –n'estic convençut– que sortiran a defensar el lliure dret a decidir, tant sí com no. I quan dic «tant sí com no» és tant sí com no, i tant per als del sí com per als del no, no?

Però inquieta, jo crec que en aquesta tradició que deia, política –per això em referia a Vinader, no?–, la història dels serveis secrets de l'Estat espanyol, la història de les clavegueres, ens obliguen a estar molt a sobre de qualsevol dinàmica de guerra bruta que vulguin plantejar.

Gràcies per la paciència.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, David. Sempre un plaer tenir-te al Parlament i en aquesta comissió d'investigació, que té l'objectiu, i ho vaig dir el primer dia, de posar llum, de sortir de la foscor de les clavegueres. I espero que puguem ajudar, des del Parlament a, com a mínim, encetar, que a vegades la recompensa no la tens en el moment, però, a la llarga, segur que la tindrem.

Per no suspendre la sessió, però una part més de tràmits que són un moment, segur que no et fa res escoltar una mica totes les persones que preveiem que vinguin a la comissió d'investigació, i en un calendari: el proper 30 de maig ja hi ha la convocatòria, ja la tenen..., ja la teniu tots vosaltres, ve el senyor Elpidio Silva, a les tres de la tarda; Agustí Carles, representant de *Drets*, acompanyat per una altra persona, a dos quarts de cinc de la tarda, i, el senyor Ernesto Ekaizer, a un quart de set de la tarda.

Entre el 6 de juny i el 13 de juny, pendants de tancar, segons la disponibilitat dels experts, tindriem Francisco Mercado, Eduardo Inda, Francisco Marhuenda, Pedro García Cuartango i Pedro Águeda. En aquest bloc, tenim dues persones que les vam aprovar com a testimonis i que creiem que, per coherència amb la resta i pel fet de que són periodistes, hauríem de fer el canvi a experts, que són el senyor Francisco Mercado i Pedro Águeda.

Per tant, demano si ho podem aprovar aquí, aquest canvi de testimonis a experts. *(Pausa.)*

S'aprova, doncs, per assentiment.

Vindrien també, entre els dies 6 i 13, juristes com Josep Maria Fuster-Fabra, Joan Queralt Jiménez i Josep Costa. El 20 de juny citaríem a una sessió de matí a Higini Cierco i Ramón Cierco, expresidents de Banca Privada d'Andorra, a les deu del matí; Joan Pau Miquel, que està, segons ens consta, en arrest domiciliari a Andorra i veurem com ho podem fer, i Rosa Castellón. I també Jaume Bartomeu, que era advocat del senyor Cierco.

El 20 de juny en sessió de tarda... *(Albano Dante Fachin intervé.)* Amb micro, si us plau.

Albano Dante Fachin Pozzi

Aquests horaris i noms, és tot virtual, diguéssim, no? És a dir...

La presidenta

(La presidenta riu.) No entenc la pregunta, perdoni...

Albano Dante Fachin Pozzi

No, no, vull dir, Higini Cierco, ha contestat que vindrà aquell dia a tal hora?

La presidenta

És la planificació per poder-los citar, perquè quan cites les persones els has de dir quin dia i a quina hora preveus que vinguin. I, per tant, necessitem fer una... *(Veus de fons.)*

Albano Dante Fachin Pozzi

Estava veient que venia Jorge Fernández Díaz i dic «hosti!».

La presidenta

Intentem..., en aquests moments, estem intentant, amb els serveis parlamentaris, tenir adreces per poder citar algunes persones que, de moment, no ens n'hem sortit. Si vostès tenen a bé de trobar aquestes adreces, doncs, també ens ajudaran com a grups parlamentaris. Que, de fet, són els responsables dels que ens han de donar les adreces, d'acord?

El 20 de juny, planificació sessió de tarda: Julián Peribáñez, que n'hem parlat avui; Antonio Tamarit, que també se n'ha parlat avui, i el senyor Francisco Marco; a les tres, a dos quarts de cinc i a un quart de set. El proper 22 de juny: Jorge Fernández Díaz, a les tres de la tarda; Josep María Romero de Tejada, a dos quarts de cinc; Daniel de Alfonso, a un quart de set i Xavier Trias, a dos quarts de vuit de la tarda.

El 26 de juny, Victoria Álvarez, a les tres de la tarda; Alicia Sánchez-Camacho, a dos quarts de cinc i Javier de la Rosa, a un quart de set de la tarda.

És un dilluns, el 26 de juny, perquè hem pensat que, probablement, per donar totes les facilitats a les persones perquè puguin assistir en aquesta comissió d'investigació i atès que la senyora Alicia Sánchez-Camacho és diputada al Congrés de Diputats i membre de la Mesa, un dilluns hem cregut que podia ser el dia més adient.

El 27 de juny, en sessió de matí, Jorge Moragas, a les deu del matí, i Manuel Montobbio, a dos quarts de dotze. Sessió de tarda: José Luis Olivera, a les tres de la tarda, que també se n'ha parlat avui, com a persona clau; Manuel Vázquez, a dos quarts de cinc; Enrique García, a un quart de set; José Ángel Fuentes, a dos quarts de vuit.

I queda pendent de concretar de dia i que continuarem amb la planificació i em comprometo de fer-ho tan bon punt tinguem més concretats les persones que venen i si poden venir totes en el dia que preveiem: Ignacio Cosidó, José Manuel Villarejo, Eugenio Pino, Marcelino Martín-Blas, Bonifacio Díaz, Celestino Barroso, Rafael Redondo, Antonio Jiménez, Beatriz Méndez de Vigo, Santiago Aparicio, José Manuel Sánchez Fonet, Germán López, Francisco Martínez, Jaume Barrado i Pedro Esteban.

I queden també pendents les tres persones de l'àmbit polític, que també estan pendents de dates, que són: Mariano Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría i Juan Ignacio Zoido, actualment membres del Govern de l'Estat espanyol.

Per tant, si es pot acordar aquest calendari i aquesta planificació perquè puguem citar tots els compareixents, doncs, ens posem a la feina des d'aquesta presidència i des dels serveis parlamentaris i el secretari.

Queda aprovat? *(Pausa.)*

Doncs, moltes gràcies.

Aixequem la sessió. I un plaer, David.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i nou minuts.